

உ

பதினெரு

உருத்திர கீதப் பாடல்கள்

என்னும்

சாமவேத உருத்திரீயமும்

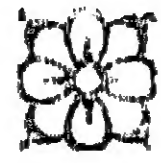
பேராசிரியருடைய பாடியத்தைத் தழுவி

வேத மொழி பெயர்ப்பாசிரியர்

காசிவாசி

சிவானந்த யதீந்திர சுவாமிகள் எழுதிய

விருத்தியுரையும்.

உருத்திராய நம:

சாமவேத உருத்திரீய சங்கிதை

உபோற்காதம்.

நண்டு, கைவல்யம், சாபாலம் என்பது முதலிய உபநிடதங்களில், முந் திக்கு ஒரு நெறியதாமெனவும், அந்தணர் முதலியோர்களைக் கொன்ற பாதை முதலியவைகளைப் போக்குவதெனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றதும், மற்றும், எல்லாப் பாவங்கட்கும் பிராயச்சித்தமானதென்று தருமநூல்களாற் கூறப் பெற்றதும், மிகப் புதிதமுடையதென்று கார்த்தம் முதலிய புராணங்களினைத் தும் இனிதெடுத்துப் போற்றுகின்றதுமாகிய, “சத உருத்திரீயம்” எனப் பெயர்பெறும் ஸ்ரீ உருத்திராத்தியாயமே அனைவராலும் ஓதற்பாலதாம். அத னாலேயே உருத்திரன்பால் பேரன்புண்டாதலும் இனிது கூடும். அன் றியும், பட்டபாஸ்கார், அபிநவ சங்கரர் முதலியோர்களாற் செய்யப்பெற் றுள்ள உருத்திராத்தியாய பாடியங்களும் இப்பொருளையே தெளிவாய்க் கூறி யிருக்கின்றன. இவ்வாற்றால், எசுர் வேதத்திலுள்ளதும், யாண்டும் புகழப்பெற்றதும், பண்டைக்காலந்தொட்டு வழக்கத்தில் வந்துகொண்டிருப் பதும், ஸ்ரீ உருத்திரனைச் சிறப்பாக வியந்தோதுகின்றதுமாகிய உருத்தி ராத்தியாயத்தை ஒதுவதுகொண்டே, இச் சாமவேத உருத்திராத்தியா யத்தை ஒதுதலால் வரும் பயனும் ஒருதலையாகப் பெறப்படுமாதலின், இச் சாமவேத உருத்திரீய மந்திரங்களை ஒதுதலும், செபித்தலும் பயனற்றவைக ளல்லவோ வெனின்?

நன்று கூறினாய், பிரமாணங்களின் ஆற்றலைக்கொண்டு, இவ்விரு வகை உருத்திரங்களுள் ஒன்று உருத்திரப் பிரீதிக்குக் காரணமாமென்றேனும், அல்லது இருவகை உருத்திரங்களும் ஒன்றுகூடியே உருத்திரப் பிரீதிக்குக் காரணமாமென்றேனும் இனிது துணியப்படுதலின், இச் சாமவேத உருத்திரீயத்தை ஒதலும், செபித்தலும் பயனுடையவைகளே யெனப் பெறப்படுதலின் பயனற்றன என்பது யாங்ஙனம்?

அற்றுகலினன்றே, “நெற்களாலேனும், கோதுமைகளாலேனும் வேட்க” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதி வாக்கியங்களைக்கொண்டு, நெற்களே னும், அல்லது கோதுமைகளேனும் வேள்வியின் சாதனமானதூஉம் என்க. இவ்வாற்றால் இருவகை உருத்திரங்களையும் விருப்புலோர்க்கேனும்,

அல்லது, இரண்டனுள் ஒன்றையே விரும்புவோர்க்கேனும், இச் சாமவேத உருத்திரமும் உண்மையாக வேண்டற்பாலதேயாமாதலின், இதன் பொருளை விரித்துக் கூறுதலும் பெரும்பயனுடையதா மென்பதுங் காண்க.

உண்மையை நோக்கினால், உருத்திரனாகிய பரமேசுவரன், சாமகானப் பிரியன் ஆதலின் எசுர் வேதத்திலுள்ள சத உருத்திரத்தை, ஒதுதலையுஞ் செபித்தலையும் நோக்க, இச்சாமவேத உருத்திரத்தை யோதல் முதலியவை களே பரமேசுவரனது பேரன்பிற்குச் சிறந்த காரணங்களாமென உடன் படலே இயைபுடைத்தாமென்பது ஈண்டு உணரற்பாலதாம்.

இதுபற்றியே, கந்த புராணத்திற் கூறியுள்ள சகத்திர நாமங்களுக்குள்
ளும், 'சாமப்பிரியாய நம: ' ஸ்ரீராய நம: , என்று கூறப்பட்டிருக்கின்
றது. இதனால் சாமப்பிரியன் என்னும் ஒரு திருநாமமும் பரமேசுரனுக்
குள்ளதென்பதும், அவ்விறைவன் சாமவேத கீதத்தில் மிகப்பிரியன் என்
பதும் தெள்ளிதிற்பெறப்பட்டமை காண்க.

அஃதன்றியும், மகாபாரதத்தும், உபமந்யு முனிவர் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கி உபமந்யு முனிவர்க்குச் சிவ சாட்சாத் காரத்தை (சிவன் வெளிப்பட்டதை)க் கூறுந் தருணத்தில்,

“யயோ ஸ்வ ஹா ஹவ நா ஸு ள ஷீ பு ய நா உ தீ ர ய நு ।

ஜெய்ஷ ஷாஜாவு ஷெவெஸம் ஜமள நாராயண: ப்ரஹ்ம:”

“பிரமன், நாராயணன் என்னும் இருவராலும் ‘ராமனார’ (ரதந்தர) என்று தொடங்கியுள்ளதும், ‘ஜெஜ்ஜ’ (ஜ்யேஷ்ட) என்று தொடங்கியுள்ளதுமாகிய சாமவேத கீதத்தால் பரமேசுவரன் துதிக்கப்பெற்றனன்” என்று கூறியிருத்தலையும் உற்று நோக்குக.

இனி, இச்சாமவேத உருத்திரத்திலுள்ள பதினொரு மந்திரங்களுள், சில ஜூர்ச்சிகங்களெனப்படும், சில ஸ்தௌபிகங்கள் எனப்படும். அதாவது, இருக்காலானது ஜூர்ச்சிக மெனப்படும். அது இருக்கு மந்திரத்திற்குள்ள எழுத்துக்களைக்கொண்டே முடிந்து நிற்பதாம். மற்றும், ஸ்தோத்திரத் தாலானது ஸ்தௌபிகமெனப்படும். அது தோத்திரப்பதிகங்கட்குள்ள எழுத்துக்களால் முடிவு பெற்று நிற்பதாம்.

மற்றும், கேவலார்ச்சிகமெனவும், கேவல ஸ்தௌபிகமெனவும், ஆம்சி கார்ச்சிக ஸ்தௌபிகம் எனவும் சூவகைப்படும். இவற்றுள், 'ஆவோ ராஜா' என்றற்றொடக்கத்து, முதலாவதாகிய சாமவேத உருத்திர மந்திரம் கேவ

லார்ச்சிகமாம். 'தேவவிரதம்'. எனப்படும். மூன்று மந்திரங்களும் கேவல ஸ்தோதரிகங்களெனப்படும். இவ்விரண்டற்கும் இடையிலுள்ள மந்திரங்கள் ஏழும் 'ஆம்சிகார்ச்சிக ஸ்தோதரிகங்கள்' எனப்படும்.

இனி ஸ்தோபமும், (கீதமும்) பொருளுடைய தெனவும், பொருளிலாத தெனவும் இருதிறப்படும். அவற்றுள், பொருளுடையதோ, 'சுயிவதா உசுஜ்ய ஷோஹம்' என்றல் தொடக்கத்ததாம். பொருளிலாததும், ஹா, உ, ஹா, உ-ஹா, என்பது முதலியனவாம்.

அற்றேலஃதாகுக. ஈண்டுப் பொருளுடைய தெனப்படுவதோ, இருக் கேயாம். அதன் பொருள் அதற்குள்ள பாடியத்தானே நன்கு விளங்கும், பொருளிலாததற்கு உரை கூறலோ, பயனிலாததாமெனின்? அற்றன்று, ஆங்காங்குக் கூறிய பொருள்களை ஒருங்கே திரட்டிக் கூறுதலானும், இருடி, சந்தம், தேவதை என்பது முதலியவற்றை ஈண்டுடுத்துக் காட்டுதலானும், சாமவேத சங்கிதையில் பொதுவாய்க் கூறியுள்ள பரமேசுரனுடைய மகிமையைச் சிறப்பா யெடுத்து நன்கு காட்டுதலானும், 'அதிகாரிகள் இருடி முதலிய விடயங்களை யுணரற்பாலார்' என ஆர்ஷேயப் பிராமண மென்னுஞ் சருதியிற் கூறியுள்ளவாறே இதை விரித்துக் கூறுதலும் பயனு மென்பது கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

அற்றேல், சாமவேதத்தில் உருத்திரனைக் கூறுகின்ற மந்திரங்கள் வெளிப்படையாய்க் காணப்படாமையின் அவைகட்கு உரை கூறப்புகல் யாண்டையதெனின்?

நன்று கூறினாய், சாமவேதம் பொதுவாக ஈசுர துதியாமாயினும் சிறப்பாகவும் அதை வெளியாக்குதும் காண்பாயாக.

சாமவேதத்திலுள்ள, 'ஆவோராஜா' என்றற்றொடக்கத்துப் பதினொரு மந்திரங்களே உருத்திரனைக் கூற வெழுந்தவைகளாதலால் "உருத்திர சங்கிதை" எனப் பெயர்பெறுகின்றன.

அற்றுகவினன்றே, சாமவேதப் பிராமண மென்னுஞ் சருதியிலும், "சுவொ ராஜா, தவ்வாவமடி, சூஜ்ய ஷோஹாநி, ஷெவவ, தாநி வெஷா ரளஜீ, நாஉ ஸஹிதா தெததாஃ வ்யயுஜந ருஉஃ வீணாதி" என வுங் கூறியிருக்கின்றது. அதாவது, ஆவோராஜா என்றற்றொடக்கத்ததும், தத்வோ வர்க்கமும், ஆஜ்யதோஹங்களும், தேவ விரதங்களும், உருத்திரசங்கிதை யெனப்படுகின்றன; இந்த இரௌத்திரீய சங்கிதையை நன்கு ஒதி உருத்திரனுக்கு அன்பு செய்யற்பாலது என்பதாம்.

இம் மந்திரத்திலுள்ள 'ரௌத்திரி' என்னுஞ் சொல், உருத்திரனுக்கு இது ரௌத்திரி எனப் பொருள்படுமெனிலோ? அவ்வாறு கோடற்குப் பிரமாணம் இல்லை யென்க. அல்லது, உருத்திரன் என்னுஞ் சொல்லிருத்தலின் 'ரௌத்திரி' என்னலாமெனினோ? அஃதும் அமையாது. என்னை? அங்ஙனமாகுமேல்? 'உருத்திரீயம்' என்றதல் வேண்டும் ஆதலினென்க. மற்றும், இவ்வாறே ஏனைய வகையாலும் இனிது பொருந்தாமையின் "இந்த ரௌத்திரி சங்கிதையை நன்கு ஓதி உருத்திரனுக்கு அன்பு செய்யற்பாலதாம்" என்றலே இயைபுடைத்தாம். இதனால் உருத்திரனுக்கு அன்பு செய்வதற்குக் காரணமாகிய பிரயோக மென்னுங் கரும சம்பந்தமுடையது 'ரௌத்திரி' யென்னுஞ் சொல் என்பது பெற்றும்.

இனி, 'ரௌத்திரி சங்கிதையை நன்கு ஓதி' என்றமையால், வாக்கால் வாழ்த்துதலாகிய வழிபாடே கொள்ளற்பாலதாமாயினும், ஈண்டு முக்கரணங்களாற் செய்யப்படும் ஈசுவழிபாடும் கொள்ளற்பாலதாம். என்னை? 'நன்கு ஓதி' என்பதால் இப்பொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றமையினென்க. இதனானே சாம மறையை இனிது உணர்ந்தார்க்கும், உருத்திரன்பாற் செய்யும் அன்பிற்குக் காரணமாகிய முக்கிய வழிபாடுஞ் செய்யற்பாலதாமென்பது பெறப்பட்டது. பெறவே உணராததை யறிவுறுத்தலின் இஃது ஒரு விதியாமென்பதும் ஒருவாற்றாற் பெறப்பட்டதென்பது முணர்க.

அற்றேலஃதாகுக. இது விதியாயின் 'முத்தி வேட்கையாளன் தீயோம்புக' என்பது முதலிய விதியானது துன்பெலா மகன்ற இன்பமயமாகிய முத்தியைக் குறித்தெழுந்ததாம். அஃதொழித்து, இதற்கு உருத்திரன்பாற் செய்யுமன்பைக் குறியாகக் கொள்ளினும் பொருந்தாது, என்னை? உருத்திரன்பாற் செய்யும் அன்பானது, புருடார்த்தங்களுள் ஒன்றிலுமடங்காமையினென்க.

நன்று கூறினாய். உருத்திரன்பாற் செய்யப்படும் அன்புளதேல் முத்தியும், மற்றும், விரும்பிய அனைத்தும் ஒருங்கே அடைதல் கூடுமாதலின் உருத்திரன்பாற் செலுத்தும் அன்பே சிறந்த புருடார்த்தமா மென்பது அனைவருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாமென்றுணர்வாயாக. இவ்வாற்றால், 'இவ்வுருத்திர சங்கிதையை இனிது ஓதுவதால் உருத்திரனுடைய அன்பை யுண்டாக்குக' என இஃதோர் விதியாயினமைக்கு இழுக்கொன்றுமில்லை.

இதுபற்றியே, சிவபுராணமும்,

நவா தஷ்டிந ஸதிகிணிடிவி ஶுருஷம் வாஸஸவ: வவஷுதாயனௌ
வாஸஸுயனௌ வவஷுதா: | ஸிவ ப்ரஸாடி யுசூநா ஜாஜுயெவது

கெவயடி | நிமுலாநுமுஹை ஸக்தி: வவடிதாஷெயு ஷெடிநடி | ஸாவ
ஜாஜீநி யிமாநி ப்ரஸாடிஸ்ய விநாகிந: | “கிடிஜுஹுடிஸம் நுணாம்
யொகெ ப்ரஸாதெ வாவடிதி வதள”

“சரண்பால் அன்பிருக்கில் அரியதொன்று மில்லை; அணுவும் மலையா
கும், மலையும் அணுவாகும், சிவனருள் பெற்றார் தம் ஆணை மாத்திரத்தால்
அதுக்கிரகித்தல், நிக்கிரகித்தல், மலையைப் பிளத்தல் என்னும் இவை
முதலியன, மலைமகள் கொழுநனனாகிய அப்பரசிவனது அருளின் குறிகளா
கின்றன” என்று சிவ புராணமுங் கூறுகின்றது. இது போன்ற வாக்கியங்
கள் புராணங்களில் ஆயிரக்கணக்கானவைகள் கொள்ளக்கிடக்கின்றன வென்
பதூஉங் காண்க.

இதனாலன்றோ, வேதவியாசரும்,

‘வருத உவவதே’, ‘பயன் இவனிலிருந்து அடையப்படுதலின்’
என்று சூத்திரமுந் செய்துள்ளார்.

அங்ஙனமே,

“ஶ்ரு கடி ப்ரஹ்மம் மருதி வாராஜாராயநடிதெ,” “ஒருவனை
ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல் அழிந்துபோன கருமம் எவ்வாறு பயன்றும்?”
என்று புட்பதந்தப் பெருமானார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சிவமகிம்நத்தோத்
திரம் என்னும் பிரபல சுருதியுங் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் கூறிப்போந்தவாற்றால் இச் சாமவேத உருத்திரீயமும்,
எசர்வேத உருத்திராத்தியாயமாகிய சதஉருத்திரீயத்தைப்போன்று பரமே
சுரண்பால் அன்பு செலுத்துவோர்க்கு, ஓதற்பாலதும், செபிக்கற்பாலதுமா
மென்பது பெறப்பட்டது.

இதுகொண்டே இதற்கு, அதிகாரியும் பரமேசுரண்பால் அன்பு செலுத்
தும் வேட்கையுடையானே என்பதும் தானே பெறப்பட்டமை காண்க.

உபோற்காதம்

முற்றம்.

சாமவேத உருத்திரீய சங்கிதை

(அவதாரிகை)

ஈண்டுச் சாமவேத சங்கிதையின் முற்பாதி யானது, ஆக்கினேயபருவம், ஐந்திரபருவம், பவமான பருவம் என மூன்று பருவங்களை யுடையதாம். அவற்றில், ஆக்கினேய பருவத்தில், “ஆவோ ராஜானமத்வரஸ்ய ருத்ரம்” என்றற்றொடக்கத்து இருக்கு, முதலாவது மந்திரமாக இருத்தலானும், ஆண்டு அக்கினியையே உருத்திரனெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், ஏனைய பாடியகாரரும் அவ்வாறே உடன்பட்டிருத்தலானும், மற்றும், எசர் வேத சங்கிதை முதற் காண்டத்திலும், தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் சம்வாதங் கூறப் புகுந்து, “ஸொரொஜீஜீஜீரொஜீதூஹீ ருஹீ” “அக்கினி அமுதது அதனால் உருத்திரத்தன்மை யடைந்தது” எனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும் ‘உருத்திரன்’ என்பதற்கு ஈண்டு அக்கினியே கொள்ளற் பாலதா மாலோவேனின் ; அற்றன்று, என்னை? உபக்கிரமசியாயம் என்னும் வழக்குப்பற்றி, தொடங்கும்போது உருத்திரன் என்று தொடங்கிய சாரத்தைக்கொண்டு அக்கினி என்பதற்கு உருத்திரன் எனக் கொள்ளலே இயைபுடைத்தாமாதலினென்க.

அற்றுகலினன்றே, வாயு சங்கிதையில்,

கிரேவி ரஹொரொநேஃ வஹிதெ ரஹொ மஹி ।

ராஜா வெஹிரஹீரஹீ ந ருஹீ வஹிதெ சுவா ॥

வேள்விக்கு இறைவன் உருத்திரனா மாதலின் அவ்வுருத்திரனை நீ பூசியாதொழித்து ஏனைய தேவர்களை வேள்வியின்கண் பூசித்தலால் வரும் பயன் யாது கொல்? (பயன் இல்லை யென்பதாம்) எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், பலவகைச் சுருதி வாக்கியங்களானும், பின் வரும் பதினொரு மந்திரங்களும் உருத்திரனையே கூறும் மந்திரங்களென உறுதிப்படலானும், இப்பதினொரு மந்திரங்களே உருத்திர சங்கிதை எனப்படுகின்றன. அவற்றுள், ஈண்டுப் பதினொரு உருத்திரர்கள் போன்றே பதினொரு மந்திரங்களாகி இயைபு பெற்று நின்றல் மிக வியக்கற்பாலதாம்.

னேய காண்ட (பருவ)ம் ஆறாம் பத்து, ஆறுங்கண்டம் ஏழாம் மந்திர முமாம்.

மந்திரத்தின் பதவுரை.

(ஹே புத்ரா: !)	(ஹே வஸுதூ: !)	எமது புதல்வர்களே ! நீவிர்,
வ:	வ:	உங்களை,
भवसि	अवसो	{ பாதுகாத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு,
अवरस्य	अवरस्य	வேள்விக்கு
राजानं	राजा नमः	வேந்தனும்,
होतारं	होता कारः	{ பயனை யளிக்கின்றவனும், அல்லது ஆரதிக்கப் பெறுவோனும், அல்லது அழைத்தற் குரியானும்,
रोदस्यो:	रोदस्योः	{ வானுலக மண்ணுலக மிரண்டிற்கும்
सत्ययज्ञं	सत्ययज्ञं	{ அன்னங் கொடுக்கின்றவனும், உண்மையில் நிறைந்திருக்கின்றவனும், அல்லது உண்மையால் போற்றப் பெறுகின்றவனும்,
हिरण्यरूपं	हिरण्यरूपं	பொன்னார் திருமேனியனும்,
अग्निं	अग्निं	அக்கினியி லிருக்கின்றவனுமாகிய
रुद्रं	रुद्रं	உருத்தி (பரமேசு) ரனை,
तनयिनो: इव	तनयिनोः इव	{ மேகம்போன்று நிலையின்றி வரும்
अचित्तापुरा	अचित्तापुरा	{ 'சித்தங் கெடுதல்' என்னும் மரணத்திற்கு முன்னர்
आकृणुध्वम्	आकृणुध्वम्	{ உம்மிடத்து அருள்நோக்குடைய னாய்ச் செய்துகொள்வீர்களாக.

விருத்தி யுரை.

வாமதேவர் நிஷியாவர். இதுபற்றியே மிருதியும்,

“வாஸுதேவ நிஷியாவாஸாம் ஜெய உத்யாஹ ஸளநக:” “அவை கட்டு ‘வாமதேவர் இருடியென்று உணரற்பாலது’ எனக் கூறுகின்றார் செளனக முனிவர்” எனக் கூறுகின்றது.

அல்லது, தேவதைகளே இருடிகளாவார்கள் எனப்படுதலின், இம் மந்திரத்திற்குரிய தேவதை உருத்திரராதலின் உருத்திரரே இருடியாவர் என்பதுமாம். இதனாலன்றோ, வேத பாடியகாரராகிய பட்டபாஸ்காரரும்,

“ ஷெவ ணவவா ஸாஜெஜாவஜாஷி: ராஜெஜாவா ” “ சாம மறை மந்திரங்கட்குத் தேவர்களே இருடியாவர் அல்லது உருத்திரரே இருடியாவர் ” என்று கூறியுள்ளார்.

நாண்டு, “ ஷெவ வாஜெஜாவஜா ஷெவதா ” ‘ மந்திரத்தின் வாச்சியப் பொருளே தேவதையாம் ’ என்று நிருத்தமுங் கூறுகின்றது. இதனால், இம் மந்திரத்திலுள்ள ‘ உருத்திரன் ’ என்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய பரமேசுரனே தேவதையாவன் என்க. சந்தம் நிருஷ்டிப் என்பதுணர்க.

அற்றேல் அஃதாகுக. இம்மந்திரத்தில் உள்ள “ ஸுழி: வராதந யிஜே: ” என்னும் வாக்கியத்தில் ‘ அக்கினி என்னுஞ் சொல்லுமிருத்தலினாலும், இது ஆக்கினைய காண்டத்தின் மந்திரமாதலானும், யாண்டும் வேள்விகளில் அக்கினியே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படலானும், அந்தணர் முதலியோர்கட்கு அக்கினியே முக்கியமாகிய தெய்வமாதலானும், அதன் பொருளாகிய அக்கினியைத் தேவதையாகக் கொள்ளாதொழித்து வலிந்து கொள்ளும் பொருளாகிய உருத்திரனை மாத்திரம் தேவதை யெனக் கொள்ளல் எவ்வாற்றாலாமெனின் ?

நன்று கூறினாய், அஃதாமாறு காட்டுதும்:—

इन्द्र मित्रं वरुणमग्नि माहुरथो दिव्यः सुपर्णो गरुत्मान् ॥

“ இந்திரனையும், மித்திரனையும், வருணனையும் அக்கினி யென்று சொல்லுகின்றார்கள் ” என இருக்குவேதம்-1-164-46-வது மந்திரங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

तदेवाग्निस्तदादित्यस्त द्यायुस्तदु चन्द्रमाः ॥

“ அதுவே அக்கினியாம், அதுவே ஆதித்தனும், அதுவே வாயுவாம், அதுவே சந்திரனும், ” என எசுர் வேதம், 322-1-வது மந்திரமுங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

ब्रह्महमिः ॥

‘ பிரமமே அக்கினி ’ என்று சத-பிரமாணம் 1-42-12-வது மந்திரமுங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

अयं वा अग्निः प्रजाश्च प्रजापतिश्च ॥

இவ்வக்கினியே பிரசைகளும் பிரசாபதியுமாம், என 6-1-2-42-வது மந்திரமும் கூறுகின்றது. மற்றும்,

आत्मा वा अग्निः ॥

ஆன்மாவே அக்கினியாம், என-1-2-2-3-வது மந்திரமும் கூறுகின்றது.

அஃதன்றியும்;

एतमेके वदन्त्यग्निं मनुमन्ये प्रजापतिम् ॥

“இதைச் சிலர் அக்கினி என்கின்றார்கள், மனுவாகிய யான் பிரசாபதியென்று எண்ணுகின்றேன்” என, மது, அத்தியாயம் 12. சுலோக 122 - வது அக்கினியே பரமேசுரனென்றே ஐயந்திரிபின்றிக் கூறுகின்றது.

அஃதல்லாமலும்,

“வெஜாஹா உலிடிபதீஹ ஹ ராஹ உஹிஃ க்வா கெகம் ஸரண உஹெவி”

“வேதங்கள் அக்கினியாகிய உன்னையே உருத்திரனென்று சொல்லுகின்றன; (ஆதலின்) உன்னையே சரணடைகின்றேன்” என வாயு புராணத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும்,

“வடிஷ்டிஃ உஹா கெவம் தயா கெவம் உஹெஸுரஸ்டி”

‘அக்கினியை மகாதேவனென்றும், மகேசுரனென்றுஞ் சொல்கின்றார்கள்’ என மகாபாரதம் அநுசாசன பருவத்திலும் கூறியிருக்கின்றதும் இங் குணர்தற்பாலது.

மற்றும், இவ்வாறே பலவிதமான பிரமாணங்களையும் கூரிய மதியுடையார் யூகித்துக்கொள்வாராக.

இவ்வாறாகிய வழி எமது புதல்வர்களே! நீவிர், (பரமேசுரனாகிய) உருத்திரனை அருள் நோக்குடையராய்ச் செய்து கொள்வீர்களாக என இயைத்துக்கொள்க. அதாவது துதித்தல், வணங்கல், அருச்சித்தல் முதலிய திருப்பணிகளால் உம்மிடத்து அவ்வுருத்திரனுக்கு அருள் நோக்குண்டாமாறு செய்து அப்பரமேசுரனை உமது அன்பு வயப்பட்டோனாய்ச் செய்து கொள்வீர்களாக என்பதாம்.

‘சுண்டு இவ்வாறு செய்தல் யாது பயனைக் கருதியோ?’ என்பதற்கு ‘உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதற் பொருட்டு’ எனல் உத்தரங் கூறிய வாரும்.

சுண்டுப் ‘பாதுகாத்தல்’ என்பது வேண்டாதவைகளை விலக்கலும், நோய், வறுமை, மூப்பு, இறப்பு முதலியவற்றால் வரும் துன்பங்களைப் போக்கலுமாமென்றுணர்க.

இவ்வண்ணமாகும் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு உருத்திரனாகிய பரமேசுரனுக்கு, நம்மிடத்து அருள் நோக்குண்டாமாறு அன்பு செய்வீர்களாக என்பது திரண்டபொருள்.

உருத்திரன் என்பது வடவொழியில் ‘ருத்ர:’ என்பதாம். அச்சொல், ரு=துன்பத்தை, த்ர:=போக்குகின்றவன், அல்லது, ரு=துன்பத்தின் காரணங்களை, த்ர:=போக்குகின்றவன் என விரிக்கப் பெறுதலின், காரணப் பெயர்பற்றியும், துன்பங்களையும் அதன் நிமித்தங்களையும் ஒருங்கே யொழிக்கின்றவன் பரமேசுரனேயாதலின் உருத்திரன் என்னுஞ்சொல் பரமேசுரவாசகமே யல்லாது பிறவாசகம் அன்றாமென்பதுங் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

அற்றுகலினன்றே, வாயு சங்கிதையும்,

“ரு: ஷ:வாஷ:வ ஹதவ:தா:த: ஸாவயதி ந: |

பு:ஸ: ரு:உ உத:ஷ:ஷ:தெ தஸா:ஹிவ: வர:க காரணலிதி ”

“ருகாரம் துன்பங்கள், அல்லது துன்ப காரணங்கள் அவற்றைத் தொலைக்கின்றவன் எமது பரமேசுரனாகிய உருத்திரனெனப்படுகின்றான் ஆதலின் சிவனே மேலான காரணன்” என்று இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது.

அஃதன்றியும், இலக்கண வகையால் நோக்குமிடத்தும், ரு-த்ர:, என்னும் இரண்டு வடமொழிப்பகுதிகளும் பிருஷோதாராதி கணத்திலுள்ளவைகளாமாதலின், “தொண்டரது அமங்களத்தை நீக்குதல்” என்னும் பொருளை கொள்ளக்கிடத்தலின் இலக்கண முறையானும் மேற் கூறிய பொருளுக்கோர் இடையூறுமின்மை யுணர்க.

அல்லது, ‘ருத்ர:’ என்பதை இகுவறிப் பெயராமெனக் கொள்ளினும் சிறிதும் இழுக்கின்றும். என்னை? அச்சொல் கறுத்த கண்டன், என்பது முதலிய சருணப் பிரமமாகிய பரமேசுரனையே யறிவுறுத்தலினென்க.

இதுபற்றியே “ஸ்தாணு ருத்ர உமாபதி:” என அமரகோசமும் கோஷிக்கின்றது.

மற்றும், சுவேதாசுவதர வுபநிடதமும்,

‘யொ ஷெவாநாஃ வ்யூ³₃ வுரஜா³ விஸூயிகொரூ³ உ³ ஹ³ ஷி:’

“எவன், தேவர்கட்கு முதல்வனாய் நிற்கின்றவன் உலகைக் கடந்தவன் உருத்திரன் மகரிஷி” என்று கூறுகின்றது.

அவ்வாறே, அவ்வுபநிடத வுரையும், “ரூ³ உ³ வணா³ உ³ ஹ³ வதா³ உ³ வெலி ரூ³ உ³ ஷிகி³ வ்யூ³ ஷி³ உ³ ஷி³” “ருத் என்னுந் துன்பங்களைப் போக்கலால் தங்களைப் பாதுகாக்கின்றேன் ஆதலின் ருத்திர என்பது வெளிப்படை” என்று கூறுகின்றது.

அல்லது, “ரொ³ ஷெணி³ உ³ ரூ³” என்னும் வடமொழிப் பாணினி இலக்கண சூத்திரத்தால் ரோதனம் (அழுகை) என்பதே பொருளாமெனக் கொள்ளினும் இழுக்கின்றும் என்னை? “ரொ³ ஷயணி³ ஸனகாமெ³ ஷவ³ ஷிகி³” ‘பிரளயகாலத்தின் உயிர்களனைத்தையும் அழுமாறு அழிக்கின்ற வன்’ என்பதே பொருளாய் முடிந்து மேற்கூறிய பொருளையே வலியுறுத்து கின்றமையினென்க.

அற்றேலஃதாகுக. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் அக்கினியும் உருத்திர னும் ஒன்றாமென்பதே துணியப்படுதலின் முன்னர்க் கூறியவாறே அக்கினி அழுததை உருத்திரன் அழுதான் என்று கொள்ளின் வருமிழக் கென்னை கொல்? அற்றன்று. ஆண்டு அஃது இயையாமையினென்க. அஃதா. மாறு:—முன்னொருகால் தேவர்கள் அசுரர்களை வென்றும் கொன்றும் அவர்களுடைய தனங்களனைத்தையும் கவர்ந்து அக்கினி தேவன்பால் வைத்து, அக்கினியே! நீ, இவற்றைப் பாதுகாத்துப் பின்னர் எமக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்று உறுதி செய்துவிட்டு, முன்போல் போர் முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு, தேவர்கள் அக்கினியின்பால் வந்து முன்னர் நாங்கள் நின்னிடத்தில் வைத்த தனங்களை எமக்குக் கொடுப்பாயாக என்று அக்கினியைக் கேட்க, அவற்றைக் கொடுக்க மனமிலாதிருக்க அதைக் கண்ட தேவர்கள் அக்கினியை வற்புறுத்தியபோது அக்கினி அழுதது அதுவே வெள்ளியாயிற்று; ஆதலின் தீயை யோம்புங்கால் வெள்ளியைத் தானஞ் செய்யில் அழல் நேரிடும் என்னும் கதை வேதத்திலேயே கூறப் பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஆண்டு, அக்கினி யென்பது ஐவகைப் பூதங்களுள்

ஒன்றாகிய அக்கினியே யன்றி அனைத்திற்கும் காரணமாகிய உருத்திரன் அன்றென்பது உற்று நோக்குவோர்க்கே தெற்றென விளங்கும், மதப்பேய் கொண்டு மாறுகூறுவோர்க்கு மருந்தென்னை ?

இவையனைத்தையும் கருத்தில் அடக்கிக்கொண்டன்றோ, நேரே சுருதியும், பிராணனை உருத்திரன் எனல் எவ்வாறு மென்றசங்கித்துக் கொண்டு ;

“பூணவாவ ராஜா னதெஹிதம் ஸவஹ ரொடியனீகி” என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் விடை கூறுமுகத்தால் இப்பொருளை இனிது விளக்குகின்றது என்பது ஈண்டு உற்று நோக்கத்தக்கதொன்றும்.

‘வேள்விக்கு வேந்தன் என்பது’ வேள்விகளைத்திற்கும் இறைவனாயிருக்கின்றவன் என்பதாம்.

அற்றேல்? வேள்விகட்கெல்லாம் இறைவனாக தன்மை உருத்திரன் பாற் பொருந்தல் எவ்வாற்றாலாமெனின்? வேள்விகளில் அளிக்கின்ற அவிகளை (தேவ புணவுகளை) இப் பரமேசுரனே யருந்துகின்றவனாகவின் இனிது பொருந்துமென்க.

அங்ஙனமாயினும், வேள்விகளைத்திலும் ஒவ்வொரு வேள்விக்கும் ஒவ்வொரு தேவதையும் சிறந்ததாய் நின்று அவிகளை யேற்குமெனில், பரமேசுரனே உண்கின்றனெனல் முற்றும் முரணாமெனிலோ? அற்றன்று ; ஆசங்கித்தது ஒருபுடை உண்மையாமாயினும் அவிகளை யுண்ணுகின்ற பலவகையான தேவர்களைவரும் முடிவில் பரமேசுரன் வடிவர்களேயாதலின் அவனொருவனே உண்கின்றான் என்றதற்கு இழுக்கொன்றுமில்லை யென்பதுணர்ந்து கொள்க.

மற்றும், உண்மையில் உற்றுநோக்குங்கால் வேள்விகளைத்திலும் அவிகளை யுண்கின்றவனும், வணக்கம் முதலிய வழிபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றவனும் பரமேசுரனே யென்பது அனைவருக்கும் உடன்பாடற்பாலதாமென்பது தேற்றம்.

இதைத் தழுவியன்றோ மிருதியும்,

“ஈஹம் ஹி ஸவஹ யஜ்ஞாநாம் ஹோதாஅ பூஹ ரொவஅ” ‘வேள்விகளைத்திலும் கொடுக்கின்ற அவிகளை உண்கின்றவனும், இறைவனும் யானாகவே யிருக்கின்றேன்’ என்று கூறுகின்றது.

“வட்டக்குண்டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வார், அட்டுக் கொண்டுண்பதறிந்தோமே” என்னும் திருமறை வாக்கியங்களும் ஈண்டு கொள்ளற்பாலன என்பது பெற்றும்.

வணக்கம் முதலியவைகள் ஏனைய தேவர்களைக் குறித்துச் செய்ய வேண்டுமென்பது சுருதிகளிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், பரமேசுரனே வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதற் குரியானென்பதும், பிற தேவதைகள் ஏற்றுக் கொள்ளற்குத் தக்கார்கள் அல்லரென்பதும் மேற்கூறிய வகையாற் பொருந்துமாறுணர்க.

இப்பொருளையே, பழையோர்களான பேராசிரியர்களுள்ளும் மிகப், பழையோரான தெய்வத்திருவருள் திறம்பழுத்த அரதத்த சிவாசாரியரும்,

“நமஸா நமஸா ந ஹுமி விநாதாஸுஜா ஹீதா நமஸா ந ஹி சுபுரிஜீஷே”

“வணக்கத்திற்கு வரம்பு நிலமாகிய பரமேசுரனாகிய நினைத்தவிர்த்து அத் தேவர்களுள் ஒருவர்க்கேனும் அவ் வணக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆற்றவில்லை, வேந்தன் திருமுடியைத் திருடியவனொருவன் அம்முடியைத் தனது தலையில் அணிந்துகொள்ள முடியாதவன் ஆவனன்றோ, அது போன்று” என்று தாமியற்றிய சுருதி சூத்திமாலையிற் கூறியுள்ளார்.

இதுபற்றியே நாட்டிய நூலும், “வச்சிரமுத்திரையால் இந்திரனையும், பத்மினிமுத்திரையால் பிரமனையும், சங்கினிமுத்திரையால் விஷ்ணுவையும், உருத்திர பரமேசுரனைத் தலை மேல் கைகுவித்தலாகிய வணக்கத்தாலும் பாவித்தல் வேண்டும்” என்று கூறுகின்றதென்க.

இவ்வாற்றால், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் பிரியப்படுத்தும் பொருட்டுச் செய்யப்படுகின்ற கருமங்களும் பரமேசுரனையே பிரியப்படுத்து வனவாய் முடிதலால் உருத்திர பரமேசுரனே வேள்விக் கருமங்களிற் கொடுக்கப்படும் அவிகளை யருந்தி, வணக்கம் முதலிய வழிபாடுகளால் மகிழ்ந்து, பயனைக் கொடுக்கும் இறைவன் என்பது இனிது பெறப்பட்டமை னண்க.

மற்றும், இது போன்றே புராணங்களும்,

யஸ்யேவ வஸுத்ருவளத்ராஷி: ப்ரீத்யா ப்ரீதொ ஹவதிதா |
தஸ்யேவ ஸவடி ஸஃப்ரீத்யா ப்ரீதொ ஹவதி ஸஃகரா: ||

“புத்திர பௌத்திரர்கள் பிரியமடைதலால் பிதா பிரியமடைவது போன்று, தேவர்கள் அனைவரும் பிரியமடைதலால் சங்கராகிய பரமேசுவர் இனிது பிரீதி யடைகின்றனர்” என்று கூறுகின்றன.

சுண்டு, வேள்வி முதலியன ‘அபூர்வமாகிய புண்ணிய வாயிலாகப் பயனை யளிக்கின்றன’ என்னும் ஒரு சாராரின் உடன்பாட்டையும் நன்கு உற்று நோக்கின் புண்ணியமாகிய அவ் வபூர்வமும் பரமேசுவரனுடைய அருளே யன்றி வேறில்லை யென்பதும் உணரற்பாலதாம்.

சுண்டு “வேள்விகட்கெல்லாம் இறைவனாதற்மன்மையாவது, வேள்விப் பயனை யளிப்பதில் சுவதந்திரமும், மாறுபடில் அதைச் சிட்சித்தலுமாம்; இப் பொருளே தக்கனுடைய வேள்வியில் பல தேவர்களிருந்தும் பரமேசுவரனது அம்சமாகிய வீரபத்திரரால் அவ்வேள்வி நாசமாக்கப்பட்டது, பின்பு அவர் மானாக ஓடியும் வேள்வியைக் கெடுத்தனர்” என்பதும், மற்றும், சிவபுராணம், பாகவதம் முதலிய புராணங்களால் சில கதைகளைக்கொண்டு நன்கெடுத்துப் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், இப்பொருளையே தைத்திரீய சுருதியும்,

“ஷெவா வெ யஜுஷு உஜ்ஜாராயநு ஸ யஜு உவியது”

“உருத்திரனைத் தவிர்த்துத் தேவர்கள் வேள்வி செய்தனர், அவ் வேள்வியை உருத்திரன் நாசப்படுத்தினன்” என்று கூறுகின்றது.

அஃதன்றியும், இப்பொருளை இனிது விளக்குதற்பொருட்டே சுண்டு, (ஹோதாரம்) ‘பயனை யளிக்கின்றவனும்’ அல்லது ‘ஆரதிக்கப்பெறுவோனும்’ என விதந்து கூறப்பட்டது உமென்க.

எவ்வாற்றால் அப்பொருள் விளக்கமானதாமெனின்? கூறுதும்:— ‘ஹோதாரம்’ என்னும் வடமொழிச் சொல்லில் உள்ள, ஹு, என்னும் பகுதிக்கு, ஈதல், உண்ணல், என்னும் இருபொருளும் உள்ளதால், அதற்கு வடமொழி யிலக்கணத்தைத் தழுவி, பயனை யளிக்கின்ற உருத்திரனை யெனக் கொள்ளப்பட்டிருத்தலி னென்க.

அல்லது ‘ஹோதாரம்’ என்பதற்கு ஆரதிக்கப்பெறுவோனை எனப் பொருள் கொள்ளினும் இழுக்கின்றும். என்னை? “விஷ்ணு ருபாம்ஸு யஷ்டவ்ய:” என்றற்போல ‘ஹோதவ்யம்’ எனவாகி ஆரதிக்கத்தக்கோனை எனப் பெற்று எல்லா வேள்விகளிலும் இறைஞ்சுதற்குரிய பரமேசுவரனை என்னும் பொருளை கொள்ளக்கிடத்தலின் என்க.

உண்மையிலோ 'ஹோதார:' என்னும் சொல் 'ஹ்வயதே' (அழை) என்னும் வடமொழிப் பகுதியிற் பிறந்ததாம்.

அற்றுகவினன்றே ஐதரோயப் பிராமணமென்னுஞ் சுருதியும் இவ்வாறே கூறுகின்றது.

சுண்டு 'ஹோதவ்யம்' எனக் கொள்ளுமிடத்து 'அழைத்தற்குரியானை' எனப் பொருள்கோடலே தகுதியாம். என்னை? அனைவருந் துன்புறுமிடங்களில் உருத்திர பரமேசுரனே அழைப்பதற்குரியான் ஆதலினென்க.

இதையே "ஆதரித் தழைத்தா லதந்துவே யென்றரு ளாயே" என்று கூறுகின்றது திருமறையும், பயனை யளிக்கின்றவனை என்றதோ, பட்டபாஸ்காரின் பாடியத்தைத் தழுவிக்கூறியதாமென்றுணர்க.

'அன்னங் கொடுக்கின்றவனும்' என்பது. இருவித வலகிற்கும் உணவுப் பொருள்களை யளிக்கின்றவனை யென்பதாம். என்னை? 'யஜ' என்னும் வடமொழிச் சொல், "தேவாராதனை, சங்கதி, கரணம், தானம்" என்னும் பொருள்களையுடையதாம் ஆதலின் 'அன்னத்தைத் தானஞ் செய்கின்றவன்' என்னும் பொருளும் பொருந்துமென்று கொள்ளலாலென்க.

அல்லது, மூலத்தில் சத்திய யஜனை என்பது சத்தியமான அதாவது பலவகையான ஆராதனையை யுடையானை எனினுமாம்.

அல்லது, உண்மை கூறலாகிய ஆராதனையை யுடையானை என்பதாம். இதனால் எய்தருஞ் சிவமன்றி மற்றொன்றை யிசைத்தல் பொய்யென்பது பெற்றும்.

இது பற்றியே சுருதியும்,

"ஸதேத்ய நெநநஃ தவஸா யொநஃ வஸதீதி" "சத்தியமாகிய தவத்தினால் இப்பரமான்மாவை எவன் காண்கின்றானோ" என்று கூறுகின்றது. இவ்வாறே கண்ணபிரானும்,

"ஸதஜ்ஸாஸ அரஜ-ஹதஜ்ரமெஹ்ஸவஸா நியநெந அ"

'உண்மை, தூய்மை, ஆராமம், விடல், நியமம் என்பவற்றால் யான் பூசிக்கப் பெறுகின்றேன்' என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

அல்லது, சத்தியம் என்பது என்றுமுள்ள தனது சத்தை அதாவது வடிவத்தை வானுலக மண்ணுலகங்களில் நிறைந்திருக்குமாறு செய்கின்றவனை யென்பதாம்.

அற்றுகலினன்றே “ஈஸாவாஸ்ய மிதம் ஸர்வம்” என்றெழுந்த ஈசா
வாஸ்ய உபநிடத முதலிய நூல்களைத்தும் இப்பொருளையே முழங்குகின்
றன.

இவ்வாறே, காளிதாசரென்னும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரும்,

“வெஷாஞ்ஜஷு யஜாஹு ரெக வுரூஷம் வஜாவஜ்ஜிதம் ரொஷீ”

“மறை முடிகளில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு பரமான்மாவானது வானுலக
மண்ணுலகங்களில் நிறைந்து நிற்கின்றது” என்று கூறியுள்ளார் என்பதும்
காண்க.

‘பொன்னார் திருமேனியனும்’ என்பது, பொன் போன்ற திருமே
னியை யுடையவன் என்பதாம்.

இப்பொருளையே சுருதிகளும்,

“நஜொ ஹிரண்யஸாஹவெ ஹிரண்யவணஜாய ஹிரண்யரூவாய
ஹிரண்யவதயெ சுஸிகாவதயெ உஜாவதயெ வரூவதயெ நஜொ
நஜ:”

“பொற்றோளுடையானுக்கு வணக்கம், பொன்னிறமுடையானுக்கு
வணக்கம், பொன் வடிவுடையானுக்கு வணக்கம், பொன்னுக்குத் தலைவன்
பொருட்டு வணக்கம், அம்பிகையின் தலைவனுக்கு வணக்கம், உமையின்
இறைவனுக்கு வணக்கம், பசுக்களுக்குப் பதியானவனுக்கு நமஸ்காரம்”
எனவும்.

“ய வ்னஷொணராலிதேஜா ஹிரண்ய: வுரூஷொ ஐஸுஜதெ
ஹிரண்ய ஐஸுபுருஹி: ஹிரண்ய கெஸ:”

“சூரியனுக்குள் பொன்மயமான தாடிகளை யுடையவனும், பொன்
மயமான மயிர்களை யுடையவனும், பொன்மயனுமாகிய ஒரு பரமபுருடன்
காணப்படுகின்றான்” எனவும், மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான வகையாகவும்
கூறுகின்றன.

மற்றும், மிருதிகளும்,

“தவ் ஹெநிகாயாஹம் ஸிதிகணம் திரொவநடி”

“உருக்கிய பொன்போன்ற திருமேனியை யுடையவனை, காளகண்டனை,
முக்கண்ணனை” எனவும்,

“ உருத்திரே க கஹ உருத்திரே உருத்திரே க கநக நிகழ ”

“ கல்பந்துருமத்தின் வேரானவன் உருக்கிய பொன்போன்றவன் ” எனவும், மற்றும் பலவகையாகவுங் கூறுகின்றன.

அக்கினியிலிருக்கின்றவனும், அக்கினியின்கண் இருக்கின்றவனை யெனக் கோடலு மியைபுடைத்தாம் ஆதலினென்க. என்னை? சுருதி மிருதிகளில் அவ்வாறே கூறப்பட்டிருத்தலினென்க.

அவற்றில் சிலவருமாறு:—

“ யொ ருருத்திரே க கஹ யொ கஹ ய ஓஷயீஷு யொருத்திரே க கஹ யொருத்திரே க கஹ யொருத்திரே க கஹ யொருத்திரே க கஹ யொருத்திரே க கஹ ”

“யாதொரு உருத்திர பரமேசுரன் அக்கினியில் இருக்கின்றானே, நீரின் கண்ணும், கொடி செடிகளிலும் இருக்கின்றானே, எவ்வுருத்திரன் அக்கினியிலிருந்துகொண் டிருக்கின்றானே, எவ் வருத்திரனை அக்கினி அறிய வில்லையோ, எவ்வுருத்திரனுக்கு அக்கினியே திருமேனியோ, எவ்வுருத்திரன் அக்கினிக்குள்ளிருந்துகொண்டு அதை ஏவுகின்றானே ” என்பதாம்.

மற்றும், “ கஹ கிஷதி விபூணா ”

“ அந்தணர்களுக்கு அக்கினியிலிருக்கின்றான் ” என்பதுமாம்.

மற்றும் பலவகையாகவுங் கூறுகின்றன என்பது ஆண்டாண்டு உணரற்பாலது.

சுண்டு, உருத்திர பரமேசுரன் அக்கினியாகிய திருமேனியை யுடையா னெனவும், அக்கினியைச் செலுத்துவோனெனவும் கூறப்பட்டிருத்தலின், ‘யாண்டும் தேகத்தைக் கொள்ளுங்கால் தேகியே கொள்ளப்படுகின்றான்’ என்பது நியாயமாமென்பது முணரற்பாலது. இதனால் பரமேசுரனுடைய திருமேனியாகிய அக்கினியைக் கொள்ளுமிடத்து அவ்வுடம்பை யுடைய உருத்திர பரமேசுரனையே கொள்ளக்கிடக்கின்றமை காண்க.

அன்றியும், அக்கினி யென்பதே உருத்திர பரமேசுரனை யறிவுறுத்துஞ் சொல்லாம்; ஆதலின், அக்கினி என்பதன் பொருள் நேரே உருத்திர பரமேசுரனையாகின்றான்; மற்றையன் அல்லன்.

இதபற்றியே சுருதிகளும்,

“ ஸ ஸவ விஷு: ஸ பூணா: ஸ காரொயிஷு அஷு ”

“அவனே விஷ்ணு, அவனே பிராணன், அவனே காலன், அவனே அக்கினி, அவனே சந்திரன்” என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் பரமேசுரனே அக்கினி யெனக் கூறுகின்றன. இதனால் அக்கினி யென்னுஞ் சொற்பொருள் உருத்திர பரமேசுரனே என்பது பெற்றும்.

அல்லது, அக்கினி என்னுஞ் சொல், அக்ரே=மேல், நயதி=கொண்டு போகின்றவன் என விரித்துப் பொருள் கொள்ளினும், சோமரசத்தை யருந்தியவர்களை மேற்பதவியை யடையுமாறு செய்கின்றவனும் உருத்திர பரமேசுரனே யாவன்; ஆதலின், அக்கினி யென்பது உருத்திர பரமேசுரனுக்கு ஒரு சிறந்த காரணப் பெயரா மென்பது ஈண்டு உணரற்பாலது.

அல்லது அயி, (அகி,) என்னும் பிராப்திப் பொருளைக் கொண்டு நகரத்தைக் கெடுக்குமிடத்து எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றவன் எனப்படுதலின் உருத்திர பரமேசுரனே கொள்ளப்படுவன் என்பதும் உணர்க. இத்தகைய சொல்லமைவுக்கும் வடமொழியிலக்கணம் இடங்கொடுக்கின்ற தென்பதுங் காணத்தக்கது. இதை வடமொழிப் பாடியத்திற் காண்க.

மற்றும், சருவ கதத்தன்மை எனப்படும் எங்கும் நிறைதற் தன்மையானது ஒன்று கொள்ளப்படவே ஏனைய சருவக்ஞத்தன்மை முதலிய எண்குணங்களும், அக்கினி யென்னுஞ் சொல்லானே குறிப்பிக்கப் பெற்றன என்பதை யுகித்துக்கொள்க.

அல்லது, பரமேசுரனுடைய, அட்ட மங்கள் மூர்த்தங்களில், அக்கினியும் ஒரு மூர்த்தமாதலின், ஈண்டு அக்கினி அபிமானியாகிய மூர்த்தியையே அக்கினி யென்னுஞ் சொல் தெரிவிக்கின்றதெனினும் சிறிதும் முரணின் மென்பது முணர்க.

இது பற்றியே சிவபுராணமும்,

“ஸஹிரணஜஃமஹிஸஃ ப்ராவஹீ தெஜொ உயீ ஸஹா |
ரளஹீ ரஹு உயீ உஹீ திஹாஸிதா ஸ்வார ரஹிணி”

“ஒளிப்பிழம்பானதும், மங்களமானதும், உருத்திர மயமானதும், கோரவடிவமுமாகிய உருத்திரனுடைய மூர்த்தியானது உலகின்கண் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து நிற்கின்றது” எனக் கூறுகின்றது.

மற்றும், எல்லா முணர்ந்தவராகிய வியாசபகவானும் தாமியற்றி யருளிய பிரமசுத்திரமென்னும் சாரீரகமீமாஞ்சை (ஆராய்ச்சி) யின்கண்,

“ ஸ்விதாநி வ்யவபெஷஸு விஸெஷாநாநாதிஹ்யாஸு ”

“ சிறப்பாலும் இயைபாலும் அபிமானி என்னும் வழக்கும் உண்டு ” அதாவது ஒருபொருளைக் கொள்ளுமிடத்து அதனுடைய விசேடத்தாலும் இயைபாலும் அதனுடைய அபிமானியுங் கொள்ளப்படும் என்பதாம். எனவே, ஈண்டு அக்கினி தேவதையைக் கொள்ளில் மேற்கூறிய புராண வாக்கியத்திற்கு முரண்படுமாதலின் அவ்வக்கினியைத் தனக்கோர் மூர்த்த (வடிவ) மாய்க்கொண்டு அதில் அபிமானம் வைத்துள்ள உருத்திர பரமேசுரனே கொள்ளத்தக்கான் என்பது தாமேபோதரும்,

மந்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு வருமாறு :—

‘வேண்டுவதை யீவான்’ என்னும் வேள்விகட்கெல்லாம் வேந்தனும், வேள்வியால் ஆரதிக்கப்பெறுகின்றவனும், உண்மை யுரைப்பதிற் பிரிய முடையானும், புவனங்களைத்திலும் நிறைந்திருக்கின்றவனும், வானுலக மண்ணுலகங்களின் போகப்பொருளை யளிக்கின்றவனும், பொன்னார் திரு மேனியனும், அக்கினிக்குள்ளிருந்து செலுத்துகின்றவனும், வழிபடு வோரை மேற்பதத்திற் சேர்க்கின்றவனும், அனைத்திற்கும் அதிட்டானனும், சுருவக்ஞனும், பவத்துன்பைப் போக்குகின்றவனும், என்றுமுள்ளவனும், மற்றும் பலவகை மங்கள் குணங்களோடு கூடியவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனே, எமது புதல்வர்களே! நீவிர், அருள்ளோக்குடையவனாகச் செய்து கொள்வீர்களாக என்பதாம்.

‘மேகம்போன்று நிலையற்ற மரணத்தின் முன்னர்’ என்பது. எமது பிதாவே! பரமேசுர வழிபாடு அனைவரானும் செய்யற்பாலதாமென்பது உண்மையேயாம். அவ்வாறே யாமுஞ் செய்கின்றோம். ஆனால் இதனுள் ஒன்றுளது. அஃதென்னையெனின்?

வேதமானது,

“ ஸதாரயா வாராஷா ”

‘நூறுவயதுடையவன் மனிதன்’ என்று கூறியிருத்தலின் மனிதர்க்கு வயது நூறுமென்பதில் ஐயமில்லை. இதில் தொண்ணூறுவயது சென்ற பின்னர் அவ் வழிபாடு செய்யில் மிக நலமாம். நீவிர் எம்மை இப்போதே வழிபாடு செய்தல்வேண்டுமென விரைவுப்படுத்தல் என்னை எனின்? அதற்கு,

இருடி, தமது புதல்வரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்:—புதல்வர்களே ! நீவிர், இவ்வண்ணம் ஆசங்கை செய்யாதீர்கள். ஏனெனின் ? இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்பரென்றெண்ணவோ திடமில்லை யாதலின் என்க. ஆயுள் இவ்வளவே யென்று உறுதி கூறலும், இறக்குங்கால மிதுதா னென்று தெரிந்து சொல்லலும் யாவார்க்கும் மிக அரிதாமாதலின் இனிது வாழுங்காலத்திலேயே இறைவனை வழிபடல் வேண்டுமென்றுணர்வீர்களாக. இது தமது மக்களை யுடன்படுத்துவார் போன்று உலகிற்குக் கூறுகின்றார் என்பது காண்க.

‘சித்தங்கெடல்’ என்றதால் சித்தத்தை உபலக்கணமாகக்கொண்ட இந்திரியங்களனைத்தங் கெட்டொழிதலாகிய இறத்தல் கொள்ளப்பட்டது.

ஈண்டு, ‘நானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்’ எனவும்,

“மரண வேதனை யாவரால் அறியலா மயங்கி யைம்புலன் அந்தக் கரணம் யாவைம் கலங்கிட வருந்துயர் கடவு ளேயறி கிற்பான்”

எனவுங் கூறிப் போந்தவாறே,

மற்றும், எண்ணிறந்த பெரியார்களும், நூல்களும் மிகப் பயந்து முறையிடுகின்ற இறப்பினால் வருந் துன்பத்தை உற்று நோக்கின் மனமுருகாதாரும் உளரோ ? இலர் என்பதாம்.

மரணம் வருங்காலம் நியம மன்றாமோ வென்பதற்கு, ‘கணப்போதே னும் நிலைத்திருக்குமென்று எண்ணவுங் கூடாததாய் மேகத்தைப்போன்று நியமமின்றி வரும்’ எனக் கூறினார் என்பது.

இதுபற்றியே,

“இறக்குங் காலத்தைத் தெய்வமு முணரா தெனின் மக்களெவ்வாறு ணர்வர்” என்னும் வழக்கச் சொல்லும் நிகழ்கின்றது.

இவ்வாற்றால், இனிது வாழும்போதே மக்களாய்ப் பிறந்த அனைவரும் பரமேசுரனையே வழிபடல் வேண்டு மென்பதும், அவ்வண்ணம் வழிபாடு செய்தல் அனைவருக்கும் எளிதாமென்பதும் பெறப்பட்டன. எளிதாதலும் ‘யாவார்க்குமா மிறைவார்க் கொருபச்சிலை’ என்றும் போல எளிய சாதனங்களைக் கொண்டே செய்யற்பாலதா மாதலினென்க. அவ்வழிபாடே வேண்டியவற் றை யடைவித்தல், வேண்டாதவற்றை விலக்கல் என்னும் பாதுகாப்பிற்குச் சிறந்த சாதனமாமென்பது முணர்க.

இக்கருத்தைக் கொண்டே கந்த புராணம் மலயாசல கண்டமும்,

“யாவஹாயாதி ஶரணம் யாவஹாக்ருதே ஜரா ।

யாவஹேப்ரிய வெகயூஷ் தாவஹுஜய ஸங்கராஜ் ”

“மாணம் எதுவரையில் வரவில்லையோ, எதுவரையில் கிழத்தன்மை வரவில்லையோ, எதுவரை புலன்கள் கெடவில்லையோ, அதுவரையும் சங்கரனைப் பூசிப்பாயாக ” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும்,

“ஸுஹுண: ஸர்ஷி கதூஷ்வம் விஷ்ண: ஶாநவஜ-நடி ।

ஶநுஷு ஶ்ரம-நாஜீஷ்வம் ஶரிவ வஹாஜாயெ: ஹயஜ ”

“பிரமன் உலகைப் படைப்பதும், விஷ்ணு உலகைக் காப்பதும், இந் திரன் சுவர்க்கத்தை ஆள்வதும், சிவபூசையின் பயனும் ” எனச் சிவபூசையின் பயனை யெடுத்துக்கூறி, சிவபூசை பண்ணல் வேண்டுமென்பதையே வற்புறுத்துகின்றது.

அங்ஙனமே, பிரமோத்தரகாண்டமும்,

“வத்ரு ஶாதெருண ஸஹுஷா யொ ஶ்ஷாதி நிஜ: வஜஜ ।

ஶஹொ ஶாஸூர வஹாயா ஶாஹாஜீஷ்வம் விஷ்ணாயவஹஜ ”

“ஒரு பச்சிலையால் பிரியமடைந்த ஈசரன் தனது பதத்தை யளித்தருள்கின்றான். ஐய ! பரமேசுரனுடைய பூசையின் மான்மியம் வியப்பாயிருக்கின்றது ” என்று கூறுகின்றது.

அவ்வாறே பாரதமும்,

“யாவஹுஸாங்க ஸகராஜயவக ஶளஸி

ந-ஜ ஶ்ரியதெ வஸுவதிஶ்ஜமவாநு ஶஹஸ: ।

தாவஜ்ஜராஶரண ஜநு ஶதாஹி வாதெ

ஜ-ஜ:வாநி ஶெஹவிஹிதாநி ஶஜ-ஶஹாதி ”

‘இளம்பிறை சூடிய மௌலியனும், பசுபதியும், பகவானுமாகிய மகேசுரன் எதுகாறும் பிரியமடைந்திலனோ, அதுகாறும் நூற்றுக்கணக்கான மூப்பிறப்புக்களில் அடிபட்டு உடம்பால் உண்டாகின்ற துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வேன் ” என்று கூறுகின்றது. இது உபமன்யு முனிவர்

சரிதமென்றுணர்க. இதுபற்றியே, மகான் அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களும், வெள்ளெருக்கம்பூ முதலியவைகளால் உனது திருவடியைப் பூசிக்குந்தன்மையொன்றை எனக்கருள் செய்வையேல், அதனால் முத்தியென்பது தானே வரும் என்றனர்.

மற்றும், இவ்வாறே அளவற்றுள்ள பிரமாணங்களை யுகித்துணர்க என்பதாம். (1)

விருத்தியுரை முற்றும்.

முதல் மந்திரம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் மந்திரம்.

இம்மந்திரம் இருக்குப் பதிகத்திற்கு ஒரு பதிகமாகவும், சாமகீதத்தில் நான்காகவும் உள்ளதாம்.

இருக்கு மந்திரம் 2.

१ २ ३ १ २ २ २ ३ १ २ १ २
तद्वो गाय सुते सचा पुरुहूताय सत्त्वे ।

२ ३ ३ २ ३ १ २
शं यद्भवे न शाकिने ॥ २ ॥

ததொ ஸாய ஸுதெ ஸசா புரூஹதாய ஸகுவநெ ।
ஸம் யத்புவ ந ஸாகிநெ ॥

கீத மந்திரம் 2.

५ २ ४ ५ १ १ ३ २ ३ ५ १ २ २ २ २ १ २
तद्वो होवा । गायार । सुता ईसार३४चा पुरु हूताय सात्वा ।

१ २ २ १ ३ ५ १ १ ३ ५ २ २
नारयि । शयत् । हा । औ३हायि । गार३४वायि । नारशार३४औ हो वा ।

२ १ १ २ १ १
ए३ । किने२३४५ ॥

கீத மந்திரம் 3.

^{4 2 2} ² ¹ ³ ^{3 2} ^{1 2}
 தத்ரோ गया । सुतायि सचा३ । पुरुर३हूता३४ । हा हो३ । यासा
^{१३} ^५ ^{२ १} ⁻ ⁻ ^१ ^५
 त्वा२३४नायि । श यद्वा२३वे । न शौ२ । हौ२ । हुवो२३४ । वा ।
^४ ^५
 का५यिनो६हायि ॥

கீத மந்திரம் 4.

^{4 2 2} ² ^{4 2} ^{२ १ २} ^{२ २} ^{१ २ २ २} ^{१ ७}
 तद्वो गाय सुते सचा६ए । यु पु हूताय सत्त्वने । पुरु हूता । या सत्त्वा
^२ ^{४ ५} ^२ ^{१३} ^५ ^{१ ४} ^{२ १} ^५
 ना इ । शयत् । गौवा ओ वा । ना शा । का । ईनो हायि ।

கீத மந்திரம் 5.

^{4 2 2} ² ^{4 २ २ १ २} ^{१ २}
 तद्वो गाय सुते सचा ए । पुरुहूताय सत्त्वना ई । शं यद्वा वे । ऐ हो
^२ ^{१ १} ^{३ ५ २} ^{३ २ २}
 आ ईही । नशा का ईना औ होवा । ई हा उ ॥

இந் நான்கும் தத்வோவர்க்கம் எனப்படுகின்றன.

இவற்றிற்கு மூலகாரணமாகிய இரண்டாவது மந்திரத்தின் பதவுரை.

(हे स्तोत्रारः !)	(ஹே ஸ்தோத்ராஃ)	(துதிப்போர்களே !)
वः	வஃ	நீவிர்
सुते	ஸுதே	{ புத்திரப்பேறு முதலிய பயனை யடைவதற்கு,
पुरुहूताय	புரூஹூதாய	{ பல பெரியோர்களால் அழைத் தற்கும் பூசித்தற்கும் உரியா னும்,
सत्त्वने	ஸத்வநே	{ ஈகையில் பேராற்றலுடையா னும்,
शाकिने	சாகிநே	{ சாகரத்தை யுண்டாக்கிய இருடி யால் மகிமையை உணரப் பெற்றவனும்,
इन्द्राय	இந்ருதாய	{ இந்திர வடிவங் கொண்டுள்ள வனுமாகிய பரமேசுவரன் பொ ருட்டு,

गवे न	மவெ ந	{ பசுவிற்குப் புதிய கன்றானது களிப்புண்டாக்குவது போன்று யாதொரு சங்கீதம் களிப்பை யுண்டாக்குகின்றதோ, அச் சங்கீதத்தை, கூடியுள்ளவராய், பாடுவீர்களாக.
यस् शं	யசு ஸம்	
सत्	தசு	
सचा	ஸசா	
गाय	மாய	

விருத்தியுரை.

இம்மந்திரத்திற்கு, சம்பு, வார்ஹஸ்பத்தியர் ரிஷிகள் ஆவர். இச் சாமகீதத்திற்கோ, உருத்திரர், மிருக்யர் ரிஷியாவர், வடமொழிச் சந்தம் காயத்திரி.

தேவதை, இந்திரனுடைய திருமேனி கொண்டு நிற்கும் உருத்திரனே யாவன்.

“துதியாளர்களே! நீவிர், இந்திரனென்னும் உருத்திர பரமேசுரனைப் பாடுவீர்களாக என்பது” இம்மந்திரத்தின் கருப்பொருளாம்.

நாண்டுக் ‘கூடிக்கொண்டு’ என்பதால், பாடுவோர், துதிப்போர் முதலிய அனைவரும் ஒருங்கே குழுமி நின்று பாடுவீர்களாக என்பது பெற்றும்.

“இந்திரன் வடிவங் கொண்டுள்ள இவ் வருத்திர பரமேசுரன் பொருட்டு என்பது” எவன் பொருட்டுப் பாடவேண்டும்? என்னும் வினா விற்கு விடை கூறியவாரும்.

எவ் வண்ணத்தனாகிய இந்திரன் என்றறியவிரும்புமிடத்து * புருகூதன் எனப்பட்டது. அதாவது பல பெரியோர்களால் பல பெயரைக்கொண்டு அழைத்தற்குரியான் என்பதாம்.

இவ்வாறு இந்திரனைப் பல பெயர் கொண்டு அழைத்தலாலன்றோ, சுப்ரமணியரை அழைக்குங்கால் இந்திர! வருக, ஹரிவ! வருக என்றற் றொடக்கத்து மந்திரங்களால் வேள்வி செய்கின்ற பல்லோர்களும் அழைக் கின்றார்கள் என்பது காண்க.

மற்றும், இக் கருத்துக்கொண்டே உபநிடதமும்,

“உருசா உயாஅஃ வுரூரூவ ஸம்யதெ” “இந்திரனென்னும் பரமான்மா மாயைகளால் பலவகை யுருவங்களைக்கொண்டனர்” என்று கூறுகின்றது.

* புரு - பல பெயர்களால், ஹுத: - அழைக்கப் பெறுகின்றவன்.

சுண்டு “ ஒருநாமம் ஒருருவ மொன்று மிலார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் ” என்று பல சுருதிகளும் கூறுகின்றதையும் உணர்க.

மற்றும், இந்திரன் என்னுஞ் சொல் ஐசுவரியமுடையான் என்னும் பொருளையே வலியாலும் இனிதுணர்த்துகின்றது என்பதுங் காண்க. அதுவும் மேலே வெளியாம்.

அற்றேல் புருசுதன், புரந்தரன் என நிகண்டிற் கூறியிருத்தல் என்னையோ வெனின்? அஃதும் இடுகுறிப் பெயரால் அமைதலினென்க.

“ ஈகையில் பேராற்றலுடையான் என்பது ” இப் பொருள் கொண்ட ‘ஸத்வன்’ என்னும் வட சொல்லிலுள்ள ‘ஷணு’ என்னும் பகுதியின் பொருள் ஈதலாமாதலின் தன்னை வழிபடுகின்றவருக்கு வேண்டியவற்றை அளிக்கின்ற பெரும் வன்மையை யுடையவன் என்பது பெறப்பட்டமை காண்க.

“ சாகரத்தை யுண்டாக்கிய இருடியாலுணரப்பெற்ற மகிமையை யுடையவன் என்பது ” இப்பொருளைத்தரும் ‘சாகிணே’ என்னும் வடமொழிச் சொல் எல்லாம்வல்லான் என்னும் பொருளைத் தருவதுடன் சாகரத்தை யுண்டாக்கிய ‘மங்கணகர்’ என்னும் முனிவரால் அறியப்பெற்ற பெரும் மகிமையை யுடையவன் உருத்திர பரமேசுரன் என்பதையும் அறிவுறுத்து கின்றதனாலென்றுணர்க.

இப்பொருள் பெறல் யாண்டையதெனின்? அஃதாமாறு தெரிவிக்கு தும்:—

முன்னர் ‘மங்கணகர்’ என்னுமொரு இருடி யிருந்தனர்; அவர் தமது திருக்கரத்தில் ஒரு தருப்பையின் நுனியால் அடிக்க, அக் கையிலிருந்து ஏழுகடலுந் தோன்றின; அதைக்கண்ட அவர் பாடிக்கொண்டே ஆடத் தொடங்கினார்; அதைக்கொண்டு உலகனைத்தும் ஆடத்தொடங்கின. அப் போது, உருத்திர பரமேசுரன் தோன்றி அவ்வெழு கடலையும் ஒரு பனித் துணிநீரெனத் தனது திருக்கரத்தில் அடக்கிக்கொண்டருளினர்; உடனே அம்மகரிஷியானவர், உருத்திரபரமேசுரனுடைய மகிமையை யுணர்ந்தவ ராய் எல்லாம்வல்ல இறைவ! நீயே, தேவர்கட்கெல்லாம் தேவனாகின்றாய், என்று பலவகையாகப் பரமேசுரனைத் துதித்தனர் என்னுமிக்கதை பார தம் உத்தராத்தியாயத்திற் கூறியிருப்பதென்பதாம்.

“யாதொரு சங்கீதம் களிப்பை யுண்டாக்குகின்றதோ அச் சங்கீதத்தை” என்பது, எவ்விதமாகிய சங்கீதத்தை யென்பதற்கு விடை கூறப்படுகின்றது.

‘பசுவிற்குப் புதியகன்றானது களிப்புண்டாக்குவதுபோன்று’ என்பது, எதைப்போன்று களிப்புண்டாக்கத்தக்க சங்கீதத்தை? என்பதற்கு விடை கூறலாம்.

நண்டு, பசுவிற்குப் புதிய பசம்புல் களிப்புண்டாக்குமாறு எனலும் பொருந்துமாயினும் அக்கால் இளம்புல் கொடுக்கின்ற களிப்பிலும் மிகுந்த களிப்பைப் புதிய இளங்கன்றே கொடுத்தலின் அதையே உவமையாகக் கூறப் பட்டதென்க.

மற்றும், உருத்திரபரமேசுரன் என்னுது இந்திரன் வடிவங்கொண்டுள்ள உருத்திரபரமேசுரன் என்றல், இத்தோத்திரம் உச்சிப்போதிற் செய்கின்ற வேள்வியில் இந்திரனுடைய குணங்களைப் புகழ்ந்து போற்றுதல் கொண்டு இந்திரனுடைய தோத்திரமென்பதும் இனிது பெறப்படினும், அவ்வண்ணங் கொள்வார் கருத்திற்கு முற்றும் முரணாகாது அதையும் உடன்படல்போன்றே கூறியதென்பதாமெனக் கண்டுகொள்க.

அஃதன்றியும், இந்திரன் என்னுஞ்சொல் பெயரானும், பொருளானும் உருத்திரபரமேசுரனையே தெரிவிப்பதாமாயினும் இடம்நோக்கி இந்திரன் என்னும் ஒருவனைக்கொண்டு அவனுக்கு அதிட்டானமாகிய உருத்திரபரமேசுரன் கொள்ளப்பெற்றனன். இதுபோன்று நேரே உருத்திரபரமேசுரனை யுணர்த்தாத சொற்களின் பொருளான ஏனைய தேவர்களை மேற்கொண்டெழுந்த மந்திரங்களும் முடிவில் பரமேசுரனிடத்திலேயே இனிது அமைகின்றன என்பது நண்டு உற்றுநோக்கத்தக்கது.

இதுபற்றி யன்றோ,

நசுரன் என்ற சொற்குப் பொருளாகிய கண்ணபிரானும்,

“யெவஞ்ஞெவதா ஹதூ யஜனே ஸுபயாநிதா: |

தெவி ஶாரெவ களனெய யஜனே வியிவஹவகஸு || ”

“அருச்சுன! அன்போடு ஏனைய தேவர்களை ஆராதிக்கின்ற பக்த விதியைத் தழுவாது என்னையே யாராதிக்கின்றார்கள்” என்று திருவாதருளியுள்ளார்.

அங்ஙனமே, இருக்குவேதம் 1-164-169-வது மந்திரமும்,

इन्द्रं मित्रं वरुणं अग्निमाहु: ||

“பரமேசுரனை, இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்கினி என்னுந்ருர்கள்” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், வாசுதேய சுருதியும்,

एकैकं देवं एतस्यैव साविसृष्टिरेष उह्येवसर्वे देवाः ॥

“ எல்லாத் தேவர்களும் இப்பரமேசுரனிடத்திற் றேன்றியவர்களே யாவர்கள் ” என்று கூறுகின்றது.

இதனாலன்றோ, நான்கு மறைகட்கும் நற்பாடியங்கண்ட சயனாசிரியரும், ஆங்காங்கு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சுருதியில் பலர் அழைக்கப் பெறுவரேனும் பரமேசுவரன் ஒருவனே அவ்வத் தேவர்கள் வடிவனாய் நின்றவின் சிறிதும் மாறுபாடில்லையென்றார்.

- இதுபற்றியே கந்தபுராணமும்,

காநி லிஷெடிவாகூர் ஸ்ரீஹ்ணா வெடிவிதூர் !

நாட்டிலுதிஃ ஸ்ரீமதித் திருவெ வரதகாரணை,

வய-உவமை ||

மறையை நன்குணர்ந்த அந்தணப் பெரியோர்களே! “சில மறைமொழிகள் உருத்திரபரமேசுரனிடத்தில் முடிவுறுகின்றன அதாவது உருத்திரமூர்த்தியைக்கொண்டு முடிகின்றன” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும்,

“புதிவாழி உறாறெவொ ஸிதஸ்வயாஸம் உதிஷம்”

“கூறப்பெற்ற மகாதேவர் எல்லாமூர்த்திகளிலும் இருக்கின்றனர்” எனவுங் கூறுகின்றது.

இவ்வாற்றால், நீண்ட கழுத்தன், அகன்ற மார்பன், பெருந்தோளன் என்பது முதலிய வாக்கியங்கள் அத்தகைய திருமேனியை யுடைய இராம பிரானையே குறிப்பதுபோன்று இந்திரனைப் புகழ்தலும் உருத்திரபரமேசுவரனையே குறிக்கின்றது என்பது திசண்டபொருள்.

இனி, “ இச்சாமவேத உருத்திரியை நன்கு ஓதி உருத்திரனுக் கன்பு
செய்வானாக ” எனக் கூறிப்போந்த சாமவேதப் பிரமணம் என்னும் பிரபல
சுருதியின் வலியால் இம்மந்திரங்கள் நேரே உருத்திரபரமேசுரனையே துதிக்
கின்றன என்று கோடலே மிகவும் பொருத்தமுடையதா மென்றுணர்க,

என்னை? “வெனநூலா மாஹ-ஹவதஹ் உவகிஷத” “இந்திரன் மந்திரத்தால் காருகபத்தியமென்னும் அக்கினியைத் தாபிக்குக” என்னும் வேதவிதியில், இந்திரன் என்னுஞ்சொல் இருந்தும் ஆண்டு இந்திரன் என்ற சொல் ஐசுவரியத்தை மேற்கொண்டதாமாதலின் அவ்வக்கினியை வளர்ப்பதற்கே இம்மந்திரம் சாதனமாயிற்று என்பதனாலென்க.

அற்றேலஃதாகுக? மறைகளிற் கூறப்பட்ட சொற்களுக்கெல்லாம் நியமமாய் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஒவ்வொரு பொருள் கொள்ளல்வேண்டாமோ வெனின்? இஃதுண்மை. அங்ஙனமாயினும் பிராமணம் என்னும் வேதபாகத்திற்கே அவ்வண்ணமென்பதும் மந்திரமென்னும் வேதபாகத்திற்கு அவ்வண்ணம் இல்லையெனலுமே உடன்பாடாதலின் என்க.

இதுபற்றியே அப்பய்ய தீக்ஷிதரும்,

“ஸ்ரு-திஸஃயிமத ஸநெக ஸொய்யக்ஷெஅ
உநெ-வனகாய-ஹ்வம் வஜ்வஸூராவஜ்”

“வேதம் போதிக்கின்ற பல்வகைப் பொருள்களிலும் மந்திரபாகத்தில் ஒரேபொருள் என்பதை நிறுவி” என்று கூறியுள்ளார்.

ஈண்டு, ‘ஸத்வன்’ என்னும் வடமொழிச் சொற்கு அறிஞர்களால் தொழற்குரியான், அல்லது, அன்பர்களைப் பாதுகாக்கின்றவன் எனினும் பொருந்தும்.

அல்லது, சத்துவம், என்பது ஒருகுண மெனக்கொண்டு சத்துவகுணச் செய்கையையுடைய உருத்திரபரமேசுவரன் எனினுமாம்.

இப் பொருளையே சவேதாசுவதர வுபநிடதத்திலும்,

“ஸக்ஷஸெஷ்யஷ வு-வத-ஹ்வம்”

“சத்துவகுணச் செயலுடையவனே யிவன்” என்று கூறியிருக்கின்றது.

அல்லது, சத்வம், என்றது பரமார்த்த மென்னுஞ் சத்தையாம். அதாவது முக்காலத்துங் கெடாத உண்மையாம், அத்தகைய சத்தை உடையவன் என்பது மமையும்.

இதுபற்றியே, உண்மை வாக்கியமொன்றும்,

“ஶஷி ஹதி விரயர-ஹ்வம் நாஸென-ஹ்வம் வனுகழ்”

சூரீ-ஹ்வம் ஶ-ஹ்வம் ஜ-ஹ்வம் ததொ-ஹ்வம்”

“இருத்தல், விளங்கல், பிரியம், உருவம், நாமம் என்னும் ஐவகைக் கூறுகளை யுடையது இவ்வுலகம்; இதில் முதலாவது மூன்று கூறுகளும் பரப்பிரமத்தின் கூறுகளாகின்றன. இரண்டாவதாகிய இரண்டு கூறும் உலகின் கூறுகளாகின்றன” என அறிவுறுத்துகின்றது.

இதைத் தழுவியே தொல்காப்பியனாரும்,

“நிலம் நீர் தீவளி விசம்போடைந்தும்,

கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்வாதே, திருமறையும்,

“பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதி,

பேய்த்தேர் முகக்குறும்” என்று கூறுகின்றது.

இது கொண்டன்றோ கந்த புராணமும்,

“யஸ்ய லாயாமதம் ஸக்யம் ஸரீரம் ஸஜாதூதொ மூண்: |

ஸஹாராய தி உதீநாம் ஸ ராஜ ஸஜாஸ்வாவர:”

“எவனுக்கு மாயையின் சத்துவகுணம் திருமேனியோ, அவனே சம்மாரத்தின் பொருட்டுத் தமோகுணமுடைய உருத்திரனாய் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனாகின்றான்; பிறனலன்.” என்று கூறுகின்றது.

இதையே “உள்ளே சத்துவகுணமுடையான் வெளியிலே தமோகுணமுடையான்” என்று சூதசங்கிதை முதலிய நூல்களுங் கூறுகின்றன.

இதனால் ‘குணி உருத்திரனே தமோகுணமுடையான்’ என்பாரின் கொள்கையும் பயனற்றதாயிற்றென்க. என்னை? வெம்பவக் கடலில் முழுகித் துன்புற்றலைந்த ஆன்ம கோடிகட்கு, களைப்பாறுதற்கோர் குளிர் நிழலென்னும் இன்ப மயமாகிய பரமேசுவரன் உபசம்மாரத்தின் பொருட்டாகவே புண்ணாற மருந்து கொள்ளல் போன்று தமோகுணத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான்; அவன் சுருணைக் கடலாகிய அருட்டிருமேனியான் ஆதலினென்க.

இப்பொருளையே சிவபுராணமும்,

“நிஜாநஜ்ஞஸ்ய ஹிஷ்ஞொ ராமெ ஹிம்ஸா வ்யயஜாத: |

நகி கிஹிஷி மெவ்யஜணஜம் வ்யநெணவாத வ்யயொஜிகா”

நோயுற்றாரை வைத்தியன் (சுடுதல், அறுத்தல் முதலியவைகளால்) துன்புறுத்தினும் அவன் சிறிதும் கருணையற்ற பட்சபாதன் ஆகான், (என்னை?) இங்கு நோயைப் போக்குதற்கு அன்புடைமையே காரண

மாதவின்” (இது போன்றே பரமேசுரனுடைய நிக்கிரக, அநுக்கிரகங்களும் என்பது காண்க.) என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், இத்தகையனாகிய பரமேசுரனே பரப்பிரமம் எனக் கொள்ளுங்கால், அது குணத்திற்கு அடங்கிய தென்பது பொருந்தாமையின், நித்திரை, சோம்பல் முதலிய தமோகுணத்தின் காரியங்கள் அவன்பால் உண்டெனலே அமையாமையின் என்க.

அஃதன்றியும், “சத்துவகுணத்தால் ஞானமும் சுகமும்” என்னும் மிருதியால், உருத்திர பரமேசுரன் இன்பமயன் என்பதற்கு நிமித்தங்களான சிவ, ம்ருட, சம்பு, சங்கர என்பது முதலிய திருநாமங்களாலும் பரமேசுரனே இன்பங் கொடுக்கின்றவன் என்பதும் தானே போதரும்.

சத்துவகுணத் திருமேனியான் என்னுமிது கொண்டே,

“ஓம் பரமேசுரஸுவஹிஷிஷாநாடி”

‘எல்லா வித்தைகட்கு மிறைவன்’ எனவும்,

“ஓம் பரமேசுராக்ஷி ஜகந்நிவஹி”

“பரமேசுரனிடத்திலிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்க” எனவும் சுருதி கூறுகின்றபடி, இதனால் ஈசுரன் வித்தையை யளித்தருளுந் தன்மையன் என்பதும் பெறப்பட்டதென்க.

ஈண்டு, புருசுதன், என்பதற்குப் பலர்களால் பல பெயரிட்டு அழைக்கப் பெறுகின்றவன் என்றமையினானே, வழிபடுகின்ற அநேக அன்பர்களாலும் ‘பரமேசுர! நினது தரிசனம் தந்தருளில் வேண்டும்’ என்று வேண்டப்படுகின்றவன் என்பதுங் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

என்னை? ‘ஹிரணாகரணீ’ என்னும் வேத மந்திரத்தில் ‘ஹ்வய’ என்னும் அழைத்தலையே பொருளாகக்கொண்ட வடமொழிப் பகுதிக்கு வேண்டுகோளும் பொருளாமெனப் பாடியத்திலும் உரைக்கப்பட்டிருத்தலினென்க.

இதையே, பாரதத்தின் ஆரண்ய பருவமும்,

“ஹவம் ஹ்வயாபிஷகொ ராஜஸிஷிலி: சிறு ஹரத”

‘இவ்வாறு இராசரிஷிகளால் வேண்டப்பெற்ற உருத்திர பரமேசுவரன்’ என்று தொடங்கி,

“வஜ்ஜா கொபிஷு = ரு = ஞாணா = ஃஷீணா உருதவ்விதா ।
ஃயா வஹுவதரஃ ஃயுஷா”

“கோடிக்கணக்கான இருடிகட்கு (சிவன்) முன் தோன்றினன், யானும் கண்குளிரக் கண்டேன்” என்று முடித்துக்கொண்டு இதை ஒரு சரித்திர வாயிலாகக் கூறுகின்றது.

இதனால் வழிபடுகின்றவர்கள் உருத்திரபரமேசுவரனைத் தரிசிக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கின்றனர் என்பதும், வேண்டினவர்கட்கு அருவருவாகிய பரமேசுவரன், ஆவில் பால் போலும், ஏந்திழைப்பால் முலைப்பாலும், கண்ணீரும் போன்றும், அருளுருவாய்த் தோன்றியருளுவன் என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

மற்றும், ஈண்டுப் புதிய இளங்கன்று பசுவிற்குக் களிப்பை யுண்டாக்குவது போன்று உருத்திரபரமேசுவரனுக்குக் களிப்பை யுண்டாக்கும் சங்கீதத்தைப் பாடுவீர்களாக என்றமையால், அதனோடு பேராற்றலுடையவன் என்பதையும் இயைத்து, சங்கீதத்திலும் பேராற்றலுடைய உருத்திரபரமேசுவரனுக்குக் களிப்புண்டாக்கத்தக்க சங்கீதத்தைப் பாடுவீர்களாக என்பதுங் கொள்ளற்பாலதாம்.

இதனால், கார்தருவ வேதத்திற்குங் காரணனாகிய உருத்திரபரமேசுவரன் ஒருவனே, சங்கீதத்தின் இன்சுவையை யுணர்ந்து அருள் செய்யவல்லான் என்பதுங் கொள்ளக்கிடந்த பொருளாயிற்றென்க.

அற்றுகலினன்றே,

“வஸுவெதுதி ஸிஸுவெதுதி வெதுதி மாநாஸம்மணி ।
ஸம்மீதாஸ வாதயது ஸங்கரொ வெதுதிநா வரஃ”

“விலங்குகளும், குழந்தைகளும், பாம்புகளும் சங்கீதச் சுவையை யுணர்ந்து கொள்கின்றன, சங்கீதத்தின் வல்லுநத் தன்மையைச் சங்கரனொருவனே யறிகின்றான் பிறனல்லன்” என்னும் ஒரு பழமொழியும் யாண்டும் பாவுகின்றது.

அங்ஙனமே, யாக்குவல்கிய மிருதியும்,

“மீதிஜொ யஜி யொமெந ந மஹதரஃ வஜ்ஜ ।

ரு = ஃயுஷா = ஞாணா வஹுவதரஃ ஃயுஷா தெநெவ ஸஹ ரொஜதெ”

“சங்கீதத்தை யுணர்ந்தவன் பரமபதத்தை யடையமாட்டானேல், உருத்திரபரமேசுரனுடைய தொண்டனாய் அவனோடு கூடவே கனிப்புறு கின்றான்” என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறே சூதசங்கிதையின் ஒரு கூறுகிய பிரமகீதையும்,

“பீதிஜூநம் ஸிவபூரஸௌ ஸுதராஃ காரணம் ஹவெகி |

பீதிஜூநந யொமஃ ஸஜாக் யொமாஷெவ ஸிவெகஜீதா”

“சங்கீத ஞானம் பரமேசுரனை யடைவதற்குக் காரணமாகும். சங்கீத யுணர்ச்சியால் யோக முண்டாகின்றது; யோகத்தினாலே சிவனோடு ஒன்றாகத் தன்மை யுண்டாகும்” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், இவ்வாறே சிவபுராண முதலியவைகளும் கூறுகின்றன வென்றுணர்க.

ஈண்டு, உருத்திரபரமேசுரன் பல விடத்தில் நிமித்தம்பற்றி அருள் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கினும் பேரன்புடன் ஒழுங்காகிய சங்கீதத்துடன் அவனது புகழைப் பாடுகின்ற இடத்திலேயே பேராதிருப்பன் என்பது உட்கிடை.

அதுபற்றியே பகவான் விஷ்ணு மூர்த்தியும்,

“உஜ்ஜா யத்ர மாயணி தத்ர திஷ்ணாமி”

“யான் வைகுண்ட முதலிய விடங்களில் இருக்கமாட்டேன், மற்றெங்கிருப்பேன் எனின்; எனது அன்பர்கள் யாண்டுப் பாடுகின்றார்களோ ஆண்டு நிலையாயிருப்பேன்” என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

ஈண்டு வடமொழியில், புத்திரன் என்னுமொரு பயனை மாத்திரங்கருதிப் பாடுவீர்களாக எனக் கூறியிருக்க, புத்திரன் முதலிய எல்லாப் பயன்களையு மடைதற்பொருட்டு என்றது எவ்வாற்றாலாமெனினோ? தெரிவிக்குதும்.

மக்கட்பேரென்றே ஒருவன் அடையவேண்டிய எல்லாப் பயன் வடிவாகவும் இருத்தவினென்க.

இதுபற்றியே,

“சூநதி ப்ரஃஸிரெகொயம் கவதஜீதி கயஜீதெ”

“புத்திரனொருவனே ஆனந்தப் பிழம்பெனப்படுகின்றான்” என்னும் பழையார் வாக்கியமும் உலாவுகின்றது.

மற்றும், பாகவதமும்,

‘பைங்குழனி மீது கொழுந்து விட்டோங்கும்’ என்று கூறுகின்றது. இது கொண்டன்றோ தெய்வத் திருவருளால் வந்த பெருவேதமும்,

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த மக்கட்பே றல்ல பிற” என்று கூறுகின்றது.

இம்மந்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு:—

புத்திரர்களே! நீவிரும், உமக்கு வேண்டிய பயன் முதலியவற்றை யடைதற் பொருட்டு, இந்திரனுடைய திருமேனி கொண்டெழுந்தருளுகின்ற வனும், எல்லாப் பயன்களையும் அளிக்க வல்லானும், ஆன்றோர்களால் ஆரா திக்கத்தக்கோனும், அன்பர்களைப் பரிபாலிக்கின்றவனும், சத்துவ குணமா கிய அருள் திருமேனியை யுடையவனும், சத்துவகுணச் செயல்களை யுடைய வனும், பிரம வித்தைதைய யளிக்கின்றவனும், பொது நோக்குடையானும், தொண்டர்களுடைய பரிதாபத்தைப் பொறுக்காதவனும், உலகிற் கொரு காரணனும், பரப்பிரம வடிவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுடைய அருள் சுரக்குமாறு, வேத வழக்கைப்பற்றிய சங்கீதத்தையேனும், அல்லது உலக வழக்கைப்பற்றிய சங்கீதத்தையேனும் இனிது பாடுவீர்களாக என்பதாம்.

இரண்டாவது மந்திர விருத்தியுரை

முற்றிற்று.

சங்கீதத்தில் 3-4-5-வது மந்திரங்கள்

முடிந்தன.

மூலம்

மூன்றாவது மந்திரம்.

சங்கீதத்தில் 6-7-8-வது மந்திரங்கள்.

இம்மந்திரம் இருக்கிலும் சாமத்திலும் ஒரு பதிகமாகவும் சங்கீதத்தில் மூன்று பதிகங்களாகவும் உள்ளது.

३ १२ ३ १ २३ १ ३ ३ १ ३ ३ २३ २३ ३ २
सूक्तानि दिवो अरतिं पृथिव्या वैश्वानरमृत आज्ञातमग्निम् ।

३ २ ३ २ ३ १ २ ३ १ २ २ ३ ३ १ २ ३ २
ऋविथं सम्राजमतिथिं जनानामासन्नः पात्रं जनयन्त देवाः ॥

உருத்திராநம் ஐவொக்ஷாதிம் வ்யயிவொ

வெவொநாநஜதக்ஷஜாதஹிழி ।

க்ஷம் வொஜாஜததிமிம் ஜநாநா

ஜாவொஃ வாக்ஷம் ஜநயனா ஹெவாஃ ॥

கீத மந்திரம் 6.

^{२२ ३ ४३५} ^{२२२१} ^{२ १} ^{३ ४ ५ २२१२}
 ஆஜ்யா தோஹம் ॥ ३ ॥ மூர்த்நிந் தாஹி । வாரீஅர । தி ப்ருதிவ்யாஃ வૈஷ்வா
^{२ १ २ २२ ३ ४ ५} ^{२ १} ^{२ १} ^{२ ३ ४ ५}
 நராம் । க்ருத ஆ । ஜாத மமிம் । கவித்ஸம் சமீபா । ஜாஹிமதி । தி ஜநானாம் ।
^{२२ १} ^{२ १} ^{२ ३ ४ ५} ^{२ २}
 ஆசனாஃ பா । வாரீஜனாஃ । யந்த் தேவாஃ । ஹா உ ॥

^{२२ १२२} ^{२२ ३ ४} ^{२२ २ १२२}
 ஆஜ்ய தோஹம் । २ । அஜ்ய தோஹீஹா உ । வா ஏ । ஆஜ்ய தோஹம் । २ ।
^{२२ ३ १२ ३} ^{२२} ^२
 அஜ்ய தோஹம் । २ । ஏ । ஆஜ்யதோஹாஹீஹம் ॥ ஹா உ । ३ । ஹம் ॥

கீத மந்திரம் 7.

^{१२} ^{२२ २} ^{२२ २ १ २}
 சிதோஹம் । ३ । மூர்த்நிந் தாஹி । பூர்வத் । ஹா உ । ஹம் । சிதோஹம் । २ ।
^{१ २} ^{३ १ १ १ १} ^{२२}
 சிதோஹாஹி । வாரீஹீஹம் ॥ ६ ५ ॥ ஹா உ ॥ ३ ॥

கீத மந்திரம் 8.

^{१२} ^{२२ १२} ^{२२} ^{१२}
 ச்யோஹம் । ३ । மூர்த்நிந் தாஹி । பூர்வத் । ஹா உ । ३ । ச்யோஹம் ॥ २ ॥
^{५ २} ^{२ १२}
 ச்யோஹாஹி । வாரீ । ஏஹீ । க்ருதம் ॥

மூல இருக்கு மந்திரத்தின் பதவுரை.

திவ: மூர்த்நிந்

திவ: உருத்திராநம்

{ தேவர்களுக்குள் மேம்பட்டோ
 னும், அல்லது வானுலகைத்
 தாங்குகின் றவனும்,
 மண்ணுலகத்தும்

புதிவ்யா:

வ்யயிவொ:

{ இறைவனும் விளங்குகின் றவ
 னும்,

அரதி

க்ஷாதிம்

वैश्वानरं	வெஸ்வாநாநா	எல்லா வுலகமாயுள்ளவனும்,
ऋते	ஐதே	வேள்வியில்
भजातं	சூஜாதம்	{ அருள் திருமேனிகொண்டு எழுந்
अग्निं	அஹிம்	தருளுகின்றவனும்,
कविं	கவிம்	அனைத்திற்குந் தலைவனும்,
सम्राजं	ஸம்ராஜம்	{ வரம்பிலா ஞானங்களை யுடையவ
		னும்,
जनानां अतिथिं	ஜநாநாநா அதியிம்	இயற்கைச் சோதி வடிவனும்,
देवाः	தேவாஃ	{ அனைவராலும் அதிதிபோன்று
		போற்றத்தக்கானுமாகிய
नः भासन् पात्रं	நஃ சூஸந வாத்ரம்	உருத்திர பரமேசுரனை,
भजनयन्त	சூஜநயந	தேவர்கள்
		{ செபிக்கின்ற எம்முடைய மந்தி
		ரங்கட்கு விஷயம் ஆகுமாறு
		செய்கின்றார்கள்.

விருத்தி யுரை.

ஈண்டுப் பரத்துவாசர் ரிஷி. சாமத்தில் வைசுவாநராக்கினி. திருஷ்டுப், சந்தம். அக்கினியையே தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்ட சிறப்பு வடிவாலேனும், நேரே சொருபமான் தன்மையாலேனும் உருத்திர பரமேசுரனே தேவதை யாவன். இவ்விருவகைப் பட்சங்களும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன ஆண்டுக் காண்க.

மூலத்தில் “மூர்த்தா” என்பது உடலுக்கு ஒரு தலையைப் போன்று தேவர்களுக்குள் சிறந்தோனாய் வான நாட்டைத் தாங்குகின்றவன் என்பது பொருள்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

“உதஃ ப்ரஹ்மம் தேவா உவஜீவணி”

“முக்கியமாகிய இவ் வக்கினியைக்கொண்டு தேவர்கள் பிழைக்கின்றார்கள்” என்று கூறுகின்றது.

இதனாற் போந்த பொருள் என்னையோ வெனின்? தேவர்கள் இனிது வாழ்ந்து வருதல் அவிகளைக் கொண்டேயாம்; அத்தகைய அவிகளை யளித்தலும், அக்கினியின் வயமாமாதலின் அக்கினியே அமர நாட்டைத் தாங்குகின்ற தென்பதும், தேவர்களுக்குள் தலைமையதா மென்பதுமாம். அக்கினியே உருத்திரன் பரமேசுரன் என்னும் பொருளாம் என்பதை முன்னர்க் கூறினாம், அதை ஈண்டும் நினைத்துக்கொள்க.

“மண்ணுலகத்தும் இறைவனாய் விளங்குகின்றவனும்” என்பது மூலத்தில் இப் பொருளைத் தரும் வடமொழிச் சொல் ‘அரதி’ என்பதா மாதலின் என்க.

அச் சொல்லும்,

“सृष्टिं पृथिव्यां धीवः ककुक्षौ” என்றற் றொடக்கத்து மற்றொரு மந்திரத்தில் இறைவன் என்னும் பொருள்தந்து நின்றவின், ஈண்டும் ‘அரதி’ என்னுஞ் சொல் இறைவன் என்னும் பொருளையுந் தந்து நின்றதென்க. இறைவன் என்பவன் பரிபாவிப்பவனே யாவன்; ஆதலின் மண்ணுலகத்தைப் பரிபாவித்தற் பொருட்டு, காசி, சிதம்பரம், கமலாலயம் முதலிய தலங்களில் அருளுருக் கொண்டெழுந்து அருள் செய்கின்றவனும் உருத்திர பரமேசுரனே என்பது பெற்றும்.

மற்றும், மூலத்தில் வானுலகம், என்றதற்கு இடவாகு பெயரால் தேவர்களைக் கொள்ளப்பட்டது; என்னை? வானவர்க்கு மேலுலகமே வாழிடமா மாதலினென்க.

‘மூர்த்தா’ என்றது தலையாம் ஆதலின் சிறந்தவன் என்பதாயிற்று, ஆகவே தேவர்களுக்குள் சிறந்தவனும், மண்ணுலகிற்கு இறைவனும் உருத்திர பரமேசுரனே என்பது திரண்ட பொருள்.

அல்லது, வான நாட்டையும், மண்ணாட்டையும் தாங்குகின்றவன் உருத்திரபரமேசுரனே எனக்கொள்ளினும் அமையு மென்க.

அதுபற்றியே சுருதிகளும்,

“वनातलस्थो वा सक्थिरलस्थो वृषावा नैनानाऽप्युद्धृष्टावा वृषी
वृक्ष विपुलते क्षिप्रतः”

“நித்தியமாகிய இப் பரமான்மாவின் ஆணையால் வானுலக மண்ணுலகங்கள் தாங்கப்பெற்று நிற்கின்றன” எனவும்,

“वनाश्च श्वेतो विपारण वनश्चान्नोका नाड्य”

“இவ் வுலகங்களைத் தாங்குகின்ற ஆதார வடிவானது இப்பரமான்மாவாகும்” எனவுங் கூறுகின்றன.

அல்லது, ‘அரதி’ என்னும் வடசொல்லை, ரதி - விருப்பம், அஃதில்லாதோன் அரதி யெனப்படுவன் எனப் பொருள் கொள்ளில் உருத்திரபரமேசுரன் முழு வைராக்கியத்தை யுடையவன் எனப் பொருள் கொள்ளினும் இனிதமையும் என்பதுங் காண்க.

இதனானே,

பகவான், என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள பகம் - ஐசவரியம் என்னுமிடத்து ஞானமும், வைராக்கியமும் பகம் என்பதற்குப் பொருளாக நூலாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

அவ்வாறே பரமேசுரனுக்கு நிலையான பத்துவகைக் குணங்களைக் கொள்ளுங்காலும்,

“ஐதாந விராமதெஸ்யபூ”

‘ஞானம் வைராக்கியம் ஐசவரியம்’ என்பது முதலிய அப் பத்துக் குணங்களிலும் வைராக்கியமும் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற தென்க.

‘எல்லா வுலகமாயுள்ளவனும்’ என்பது, வைசுவாநரன் என்பது வைசுவ - உலகனைத்துமுள்ள, நான் - நா வடிவன், என விரிதலின் எல்லா வுயிர்களுமாய் நிற்பவன் என்பது பொருளாயிற்றென்பதாம்.

இவ்வாறே, வைசுவாநரன் என்பது உலகனைத்தையும் நியமிப்பேன் என்னும் பொருளைத் தருமென்பது முணர்க.

அற்றுகலினன்றே வியாச சூத்திர பாடியமும்,

“சூதாநஃ வெஸூநாந ஃவாஸூ”

“ஆன்மாவை வைசுவாநரனென உபாசிக்கின்றான்” என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்திற்குப் பொருளுரைக்குங்கால், “வைசுவாநரன், என்னுஞ் சொல் எல்லா வடிவனுமாகிய பகவான் பரமேசுரனையே காரணப் பெயரானுங் காட்டுகின்றது” எனக் கூறுகின்றது.

அல்லது, வேள்விப் பொருள்தரும், ‘ருதே’ என்னும் வடமொழிச் சொல் சத்தியம் என்னும் பொருளையுந் தருவதாமாதலின், ‘சத்தியமாகிய தனது வடிவில் நிலைத்திருக்கின்றவன்’ எனப் பொருள் கொள்ளலும் உரியதே யாகும். ஈண்டு ‘நிலைத்திருக்கின்றவன்’ என்பது எஞ்சி நின்றதாய்க் கொள்ளற்பாலதாம்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

ஸ “ஹவஃ கஷ்நிந ப்ரதிஷ்ணதஃ?”

‘பகவான் எதில் நிலைத்திருக்கின்றான்?’ என வினாவிக்கொண்டு, ‘ஸூ ஃஹிதி’ ‘தனது மகிமையில் நிலைத்திருக்கின்றான்’ என உத்தர முரைக்கு முகத்தாற் கூறுகின்றது.

மற்றும், ஈண்டு எழுந்தருளுகின்றவன் என்பதை எல்லா வுலகமாய், என்பதுடன் இயைத்து 'எல்லா வுலகமாய் நிற்கின்றவன்' எனப் பொருள் கொள்ளினும் இனிது பொருந்துமாறுணர்க. என்னை? பரமேசுரனே எல்லா வுலகமாய்த் தோன்றி நிற்கின்றானாதலின் அவனைத் தவிர்த்துச் சிறிதும் உண்மையிலின்றாமென்பது யாண்டும் ஒப்ப முடிந்ததாமாதலினென்க.

அற்றுகலினன்றே, சுருதிகளும்,

“தபெஷுத் த வஹுஷஜாம் ப்ரஜாயெய”

“அப்பரமான்மா பல்லுயிர்களாவோம் என்று திருவுளங் கொண்டது” எனவும்,

“வெராகாயத வஹுஷஜாம் ப்ரஜாயெய”

“அப்பரமான்மா பல்லுயிர்களாவோம்” என விரும்பிற்று எனவும்,

“தஜாஜாம் ஸயஸகாராதெ”

“அப்பரமான்மா தன்னையே உலகமாய்ச் செய்தது” எனவும், மற்றும் பலவகையாகவுங் கூறுகின்றன.

அவ்வாறே 'உலகனைத்துமானாய் நீயே' எனவும், “உலகேழெனத் திசை பத்தெனத் தான் ஒருவனுமே பலவாகி நின்றவா” எனவும், அருள் திருமறைகளும் முழங்குகின்றன என்பதும் ஈண்டுணரற்பாலது.

‘ஸவெஜா வெ ராஜு:’ “எல்லாம் உருத்திரனே யாவன்” என்னும் உண்மைச் சுருதியையும் ஈண்டுணர்ந்துகொள்க.

‘வரம்பிலா ஞானங்களை யுடையவனும்’ என்பது, முன்னர்க் கூறிய வாறே பதினெண் வித்தைகட்கும் உருத்திர பரமேசுரனே காரணனாதலின் அவனே எல்லா ஞானங்களையு முடையவன் எனப்படுதலினென்க; இதனால், எல்லாமுணர்ந்தவன் என்பதுந் தாமே போதருமென்றுணர்க.

இதுபற்றியே, வியாசபகவானும்,

‘சாஸ்த்ர யோனித்வாத்’ ‘சாத்திரங்கட்குக் காரணமாதலின்’ எனச் சூத்திரமு மியற்றியருளினார். ஈண்டு, வாக்கு மனங்கட் கெட்டாத வேத முதலியவைகளைப் பரமேசுரன் செய்தனன் என்பதானே அவன் எல்லா முணர்ந்தவன் என்பது கருத்து. என்னை? ‘ஒருவர் ஒரு நூலைச் செய்யின், அவருடைய உணர்வு அந்நூலிலுள்ள அறிவினும் பேரறிவாகவே யிருத்தல் வேண்டும்’ என்பது மகரிஷி பாணினி முனிவரிடத்துக் காணக் கிடத்தலினென்றுணர்க. ஈண்டு விரிக்கற் பெருகுமென விடுத்தாம்.

‘இயற்கைச் சோதி வடிவனும்’ என்பது, இப் பொருள்தரும் வட மொழிச் சொல்லாகிய ‘ஸம்ராஜ:’ என்பது, ஸம் - நன்கு, அதாவது இயற்கையாகவே, ராஜ: - விளங்குகின்றவன் என விரிக்கப்படுதலின் இப் பொருள் கொள்ளக்கிடந்ததாம்; இதனால் இயற்கைச் சோதியன் எனவே சுயஞ்சோதி வடிவன் என்பதும், பிற வொளிகளால் விளக்க முடியாதவன் என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

அல்லது,

‘ராஜ:’ என்னுஞ் சொல் விளங்குதலாகிய பொருளைத் தருவது போன்று ஐசுவரியங்களனைத்தையு முடைய தலைவன் என்னும் பொருளையுந் தருவதாமாதலின், அனைவருக்கும் உருத்திர பரமேசுரனே தலைவன் (இறைவன்) என்பதும் அமையும். இதை ‘சேனைகட்கு ராஜன்’ என்னுமிடத்துச் சேனைகட்குத் தலைவன் என்பதே வெளிப்படையா யிருத்தல் போன்று எனக் கண்டுகொள்க என்பதாம்.

அற்றுகலினன்றே, சுருதியும்,

“ ஸம்ஸுராணாம் வரஜோ உஹஸுர: ”

‘நசுரர்களுக்கெல்லாம் நசுரன் பரமேசுரன்’ என்று கூறுகின்றது.

‘அனைவராலும் அதிதிபோன்று போற்றத்தக்கானும்’ என்பது, தேவர், சுரர், மனிதர் முதலிய அனைவராலும் விருந்துபோன்று (நிலையின்றித் திடீரென வந்தவர்போன்று) ஆராதிக்கத்தக்கான் என்பதாம்.

அதிதியானவன், அந்தணன் முதலிய மேம்பட்டோரை யிருப்பினும், சண்டாளன் முதலிய தாழ்ந்தோரை யிருப்பினும் உண்ணுங்கால் வருவானேல், அவன் பூசிக்கத்தக்கான். அவனை யாராதிக்காவிடில் பெருந்தீமை விளையும்; பூசிக்கிலோ, பெரும்பயனை யடைவர் என்பதாம்.

இதுபற்றியே பல நீதி நூல்களும்,

“ விபுஷா வா யஜி அணாரொ விபுஷு: வி துரவாதக: ।

வெஸுஷெவெ து ஸம்ஸுராவஸுராதியிஸும- ஸங்கு: ”

“ அதிதியானவன் அந்தணனையாயினும், சண்டாளனையாயினும், அந்தணனைக் கொன்றவரை யிருப்பினும், தந்தையைக் கொன்றவரை யிருப்பினும், வைசுவதேவ மேன்னும் (தேவர்கட்கு நிவேதித்துத் தான் உண்ணும்) காலத்தில் முன்பின் அறியாதவரைப் வருகின்ற அவ் வதிதியானவன் சுவர்க்கத்தை

யடையச் செய்கின்றவனே யாவன் ; அதாவது அவனைப் பூசிக்கில் சுவர்க்
கத்தை யடைதல் பயனும் ” எனவும்,

“ ஸாமதெ நா஽ஹயஃ ஸ்ரீ தா சூஸதெந சதகூதஃ ।
விதரள வா஽ஸளதெந சுஸா஽ஷீந வுஜாவதிஃ ।
ஸயதெந அதஃஷாஸீஸு-ஹிஷிஷி-ஹெஸுஸாஃ ”

“ அதிதியானவன் வந்ததால் அக்கினிகள் பிரியமடைகின்றன. அவன்
ஆசனத்தின்கண் அமர்ந்திருக்கில் இந்திரன் பிரியமடைகின்றான். அவனு
டைய பாதங்களைக் கழுவியதால் பிதிர்க்கள் பிரியமடைகின்றனர். அவன்
உண்டதால் பிரசாபதியானவர் பிரியமடைகின்றனர். அவன் உறங்கில் பிர
மன், விஷ்ணு, மகேசுவரர் பிரியமடைகின்றனர் ” எனவும்,

“ வயிஸூனாஹிஷூத ஷீயிஃ க்ஷுக்ஷி விவாஸிதஸு ।
யொ ந வஹ்யதெ ஹதூதா தஹஃ ஸுஹ்வாதகஸு ”

“ வழியில் களைப்புற்றவனும், தெரியாதவனும், பசி தாகங்களை யுடைய
வனுமாகிய அதிதியானவன் வரின், எவன் அவனை அன்போடு ஆராதிக்கவில்
லையோ, அவன் அந்தணரைக் கொன்றவனாகின்றான் ” எனவும் கூறுகின்றன
என்பதாம்.

‘ தேவர்கள் செபிக்கின்ற மந்திரங்கட்கு விஷயம் ஆகுமாறு செய்கின்
றார்கள் ’ என்பது.

சுண்டு, “ ஆஸந் பாத்திரம் ” என்னும் வடமொழிச் சொல்லில், ‘ ஆஸ
யம் ’ என்பது வாயினாற் கூறப்படுகின்ற எழுத்துக்களாம்.

• இதுபற்றியே,

“ சுஸீஷீஸூதெந வணடாநீ தஜாஸீஸு ”

‘ ஆஸ்யம் என்னும் வாயால் உச்சரிக்கப்படுவதா மாதலின் ஆஸ்யம் எனப்
படுகின்றது ’ என்றார் பதஞ்சலி மாமுனிவராகிய வியாகரண மாபாடியகார
ரும். இவ்வாற்றால் ஆஸன் செபிக்கின்ற மந்திரம் என்பது பெற்றும்.

செய்கின்றார்கள், என்றது ‘ ஆஜநயந்த ’ என்னும் வடமொழி வினைச்
சொற்கு வடமொழி யிலக்கணத்தைத் தழுவிச் செபிக்கின்றார்கள் என்ப
தும் பொருளாமாதலின் என்க. இதன் முறையை ஆண்டுக் காண்க. இத
னால் உருத்திர பாடேசுவர மந்திரத்தைச் செபிக்கின்றார்கள் என்னும் பொரு
ளுங் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

சண்டு உருத்திர செபமே எல்லாவற்றினும் சிறந்ததா மென்பதுணர்ப்பாலது.

இதுபற்றியே பல நூல்களும்,

“வருணவ: ஸதரூபீயம் தயா஽யவ஽ஸிரஸூவா |

வனதெஷாணு ஜவ: வுத்ரு | ஸூரஜய உதி கீதி஽த: ”

“பிரணவம், சதருத்திரம், அதர்வசிரசு முதலியவைகளைச் செபித்தல், தனது மறையை ஒதுவதேயாகும் என்று சொல்லப்படும்” என்று கூறுகின்றன.

அங்ஙனமே கண்ணபிரானும்,

“யஜூநாம் ஜவ யஜூஷி ”

“வேள்விகளுக்குள் செபவேள்வி யானாயிருக்கின்றேன்” என்றருளிச் செய்தனர். இதனால், வேள்விகளைத்தினும் உருத்திர செபஞ் செய்தலாகிய வேள்வியே சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றும்.

இவ்வண்ணமே, கூறிப்போந்த சுருதி, மிருதி, புராணம் முதலியவற்றின் வாக்கியங்களால், அக்கினியையே தனக்கொரு திருமேனியாகக் கொண்டு, வானுலக மண்ணுலகங்களைத் தாங்குகின்றவனும், எல்லா வுலகமாய் நிற்கின்றவனும், மண்ணுலகத்தும் அன்பர்கட்கு அருள் திருமேனிகொண்டு அதுக்கிரகஞ் செய்கின்றவனும், கெடாத சத்தியத் தன்மையால் நிறைந்தவனும், எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையா யிருக்கின்றவனும், வரம்பில்லாத ஞானம் முதலிய குணங்களை யுடையவனும், அதிதிபோன்று பேரன்புடன் போற்றத் தக்கானுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுடைய மந்திரங்களைத் தேவர்கள் செபிக்கின்றார்கள் என்பது இம்மந்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பாம் என்பது காண்க.

இதுபற்றியே சுருதி மிருதிகளும்,

“சுழி ரெவது ஸுயஸொ ஷெவதாலஜ: |

சுழி஽வா ணவ ஷெவதா: ஸ்ரீணாதி |

சுழிஸவ஽ஜா ஷெவதா: ”

“தேவர்கட்கு முதன்மையானது அக்கினியேயாம். அக்கினி வாயிலாகவே தேவர்களைவரும் பிரியமடைகின்றனர், அக்கினியே எல்லாத் தேவர்களாகும்” என்று கூறுகின்றன.

அற்றேலஃதாசுக, எல்லாத் தேவர்கட்குள்ளும் சிறந்தவர் உருத்திர பாமேசுரரே என்பதும், அவரிடத்து அன்பு செலுத்தலே, எல்லா விதமான பயன்களையுங் கொடுக்கும் என்பதும், அவ்வன்பு எல்லாருக்கும் ஒரு தலையாக வேண்டுமென்பதும், அது மிகவும் எளிதாய் முடியுமென்பதும், யாவரும் அறிந்திருக்கின்றனர். அவ்வண்ணஞ் செய்யாது ஏனைய புன்னெறிகளிற் சென்றுழல்கின்றனரே அஃது என்னை யெனின்? கலியுகத்தில் பாமேசுரனிடத்து அன்பு செலுத்தல் முதலிய வழிபாடுகள் மக்களிடத்துக் காணப்படுகின்றனவாயினும் தேவர்களே பொறுமைகொண்டு அவற்றைக் கெடுத்துவிடுகின்றனர்; ஆதலின் அவை முடிந்து பயனை யளித்தற்கு வலியற்றவைகளாகி ஒழிகின்றனவென்பது ஈண்டு உணரற்பாலது.

அற்றுகலினன்றே சிவ புராணமும்,

“ ஷோப்யீ யெ நமய ஷோநீ தா ஷவஷா மஹமேயிநாடி ।

தஸ்யேவ ஜ்ஞாநவாநு விஹ்ர ஷெவாநாம் ஷவஷா ஹவக்ஷ ।

த்ரி ஷபாஸ்தேந விஷ்ணு ப்ர விஷா ஹரடியம் நுணாடி ।

ததொ ந ஜாயதெ ஹக்ஷி ரெகஸஜ்ஜாவி அ ஷெஹிநஃ ।

தஷ்ராலிவிஜிஷா நெநவ ஜாயதெ ஸமூஹவாணிநஃ ।

யயாகயஹிஜாதாவி உஹ்யே விஹித்யதெ நுணாடி ।

ஜாதம் வாவி ஸிவஜ்ஞாநம் ந விபூராஸ்யம் ஹவத்யுஹடி ”

“ பால் கறக்கின்ற பசுவானது போய்விட்டால் இல்லறத்தானுக்குத் துன்பமுண்டாவது போன்று, ஞானமுடையவன், தேவர்கட்குப் பெருந் துன்பத்தைக் கொடுக்கின்றவனாகின்றான்; (என்னை? வேள்வியில் ஈயப் படும் அவிபைத் தவிர மற்றொன்றும் அவர்கள் வாழ்வதற்கு வருவாய் இல்லாமையின் அவன் ஞானியாய்விடில் வேள்வியில் அவி கொடுக்கமாட்டான் என்னுங் கருத்தாலென்க.) ஆதலின், தேவர்கள் மனிதர்களின் உள்ளத்திற் புகுந்து கெடுக்கின்றனர்; அதனால் ஒருவர்க்கேனும் ஈசரபக்தி யுண்டாகின்றதில்லை. சூலமேந்தியவன்பால் பக்தி செய்யவேண்டு மென்னும் விருப்பமே உண்டாவதில்லை. மக்கட்கு எவ்வாற்றாலேனும் பக்தி யுண்டாயினும் இடையில் கெட்டுவிடுகின்றது. சிவஞான முண்டானபோதும் அது விசுவாசஞ் செய்யத்தகாததாய் ஒழியும் ” என்று கூறுகின்றது.

6-7-8-வது கீதப் பாடல்களின் விருத்தியுரை

முற்றும்.

எட்டுக் கீதப் பாடல்கள் முடிந்தன.

கீத மந்திரம் 9.

இது கேவலம் கீதப்பாடலே யன்றி இருக்கு மந்திரமன்று.

1 3 2 1   2 1   2 1   2 1   2
 அபிப தாயி । மித்ரபா தாயி । க்ஷத்ரப । தாயி । சுவ: பதாயி । த்வநபதா 2 3 ।
 1   2 1 2   2 1 2 2 2   1 2 2 1 2   2 2   1 2 2 1 2 2 2
 நாரமா: । மந்யுநா வுத்ரஹா சூர்யேண சுவராஜ்யஜ்ஞேன மதவா தக்ஷிணாஸ்ய ப்ரியாதநூ ராஜ்நா
 1 2 2 2   1   2 2 1 2   2 2 1 2 1 2   2 1   2   1 2   2 1 2   2
 விசந்தாடாஹ । வுஷமஸ்த்வஸ்தா வுத்ரேண சக்ரீபதிரந்நேன மய: ப்ருதிவ்யா சூணிகோமிநா
 2 2 1   2 2   2 1 2   2   2 1 2   2   2   2 1 2 2 2
 விஸ்வம் ப்ருதம । ப்யமவோ வாயுநா விஸ்வா: ப்ரஜா அப்யபாவதா வஸத் காரேணத்வ
 1 2   2 2 2   2   1 2   2 2   2 2 2 2 2 2   1 2   1 2   2
 மாக்ஸோமேன சோமபா: சமித்ரா பரமேஸ்தீ । யே தேவா தேவா: । திவிஸத: । ச்யதேப்யோ
 2 2 2 2 2 1 2 2   1 2   2 1 2 2 2 2   2   1 2   1 2   2 2 2 2 2
 வோ தேவா தேவேப்யோ நம: । யே தேவா தேவா: । அந்தரிக்ஷஸத: । ச்யதேப்யோ வோ தேவா
 2 1 2   2 2 2   1 2 2 2 2   2   2 2   1 2   2 2   2 2 2 2 2 2
 தேவேப்யோ நம: । யே தேவா தேவா: । ப்ருதிவீஸத: । ச்யதேப்யோ வோ தேவா தேவேப்யோ
 1 2   1 2 2   2 2   2   1 2   1 2   2 2 2 2   2 1 2   2 2   1 2
 நம: । யோ தேவா தேவா: । அஸுஸத: । ச்யதேப்யோ வோ தேவா தேவேப்யோ நம: ।
 1 2 2   2 2   1 2   2 2 2 2 2   2 1 2 2 2 1 2 2   1 2   2 2 2 2
 யோ தேவா தேவா: । திக்ஷுஸத: । ச்யதேப்யோ வோ தேவா தேவேப்யோ நம: । யோ தேவா
 2 2 2   2 2 1   1 2   1 2   2 2   2 2 1 2 2 2   1 2   1 2   1 2
 தேவா: । அஸா சத: । ச்யதேப்யோ வோ தேவா தேவேப்யோ நம: । அவஜ்யாமிவ
 2 1 2 2   1 2 2   1 2 2   1 2 2 1 2   1   2   1
 த்வந்வநோ சிதே மந்யுந்யாமாஸ மூடதாந்ந இஹ அஸ்மப்யம் । இடா 2 3 மா । ய இத்
 2   2   1   1   3   4
 விஸ்வம் ப்ருதம । யுயோ 3 । ஆ ஓ । வார 3 । நார 3 8 மா: ॥

ஒன்பதாவது கீதப் பாடலின் பதவுரை.

மித்ர: பதி:

மித்ர: வதி:

{ (பாமேசுர ! நீ) மித்திரானு (சூரி யனு) க்கு இறைவனாகின்றாய்.

க்ஷத்ர: பதி:

க்ஷத்ர: வதி:

{ அரி, இந்திரன் என்பவர்களுக்கும் இறைவனாகின்றாய்.

सः पतिः	ஸு: பதி:	{ சுவர்க்கத்திற்கும் இறைவனாகின்றான்.
धनपतिः	யநவதி:	தனங்களுக்கும் தலைவனாகின்றான்.
मन्युना वृत्रहा	உநயுநா வுத்ருஹா	{ கோபத்தால் விருத்திரனைக் கொன்றவனும் ஆகின்றான்.
सूर्येण स्वराट्	{ ஸூரியேண ஸுராடீ	{ சூரிய வடிவாய் உலகை விளக்குகின்றவனாயிருக்கின்றான்.
यज्ञेन मघवा	யஜ்ஞேந ம஘வா	{ யாகத்தால் அதன் பயனை நுகரும் இந்திரனுமாயிருக்கின்றான்.
दक्षिणास्य प्रियातः	{ தக்ஷிணாஸ்யே ப்ரியாதநுத:	{ தக்ஷிணமுர்த்தியாய் அன்பு செய்தற்கூரியவனும் நீயாகின்றான்.
राजा विशं दाधार	{ ராஜா விஸம் தாயார	{ மற்றும், வேந்தன் வடிவால் குடிகளைத் தாங்குகின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
वृषभः	வ்ருஷப:	{ விரும்பியவற்றைப் பொழிபவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
शृष्टा	ஸ்ருஷ்டா	{ தீயர்களைத் தண்டிப்பவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
वृत्रेण शचीपतिः	{ வ்ருத்ருணே ஸாஜீ பதி:	{ மறைத்தலால் விருத்திரனைக் கொல்லுந் தொழிற்குத் தலைவனும் நீயாகின்றான்.
अग्नेन गयः	அஹ்நேந மய:	{ அன்னங்களைபுடைய இல்லறத்தானும் நீயாயிருக்கின்றான்.
पृथिव्या सृणिकः	புரூதீவ்யா ஸ்ருணிக:	{ மண் நாட்டைத் தன்வயமாகச் செய்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
अग्निना विश्वं भूत- सम्यभवः	{ அஹ்நிநா விஸுவம் ஸமத உத உதவ:	{ அக்கினிவடிவால் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தியவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
वायुना विश्वा प्रजा अभ्यभवथ	{ வாயுநா விஸுவா ப்ராஜா அப்யவத:	{ வாயுவால் உயிர்களைப் பிழைக்கச் செய்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
वषट्कारेणाहंभाक्	{ வஷடீகாரேணாஹம்பாகீ	{ வஷட்கார மந்திரத்தையுடைய யாகத்தால் அதன் பயனை அநுபவிப்பவனும் நீயாயிருக்கின்றான்.
समिधा परमेशी	ஸமிதா பரமேஷீ	{ சபையில் விளங்கும் பிரமனும் நீயாயிருக்கின்றான்.

பரமேசுரனே ! உனக்கு (எனது) வணக்கம் ஆகுக ; என இயைத்துக் கொள்க. நண்டு வணக்கம் என்பது வணங்குதற்குரியோன் மேம்பட்டோன் என்னும் உணர்ச்சி காரணமாய் வணங்குவோன் தாழ்த்தோன் என்னு முணர்ச்சியுடன் செய்கின்ற ஒருவனுடைய அங்கங்களின் செய்கையேயாம்.

நண்டு 'இறைவன்' எனவே அனைவருக்கும் இறைவனுமென்பது கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

இதுபற்றியே, சுதரிசஞ்சாரியரும்,

'ஆயிரங் கிளைகளையுடைய சாமவேதத்திற் கூறப்பட்ட மகிமைகளை யுடையவன் சங்கரனேயாவன், மகிமைதங்கிய அக்குணங்களே தேவ விரத முதலியவைகளில் எண்ணப்படுகின்றன' என்று கூறியுள்ளார்.

மித்திரனு (சூரியனு)க்கும் நீயே இறைவனு யிருக்கின்றாய் என்பது,

(1) உருத்திர பரமேசுரனே எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனு யிருக்கின் றான் என்றதை விரித்துக் காட்டத் தொடங்கி, அவனது பல்வகை நாமங்கள் தனித்தனியே கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், முதலாவது சூரியனுக்கும், உருத்திர பரமேசுரனே இறைவன் என்று கூறப்படுகின்றது என்பதாம்.

நண்டு, 'பதி' என்பது சுவாமியாகும். சுவாமி யெனவே நசுரன் என்பது பெறப்படுகின்றது. என்னை? 'பதி யீசுரன்' என்று அமர கோசங் கூறுதலின் என்க. இவ்வாற்றால், ஒப்பற்ற கீர்த்தியை யுடையவன் என்பது கருத்து. இதனால் உலகத்திலும், வேதத்திலும் மிகப் பிரசித்தியா யுள்ள சூரியனும், உருத்திர பரமேசுரனுடைய அறுக்கரகத்தை யடைதற் சூரியான் என்பது பெற்றும்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

“ யெந ஸௌயஸூவதி தெஜஸோஃ ”

“ யாதொரு பரமேசுரனால் பேரொளியுடன் சூரியன் விளங்குகின்ற னனோ ” என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, மிருதியும்,

“ யஜாதித்ய மதம் தெஜொ ஜம ஹஸயதெ2விருடி ”

“ இரவியின்கண்ணுள்ள ஒளியாய் நின்று உலகத்தை விளக்குகின்றது எதுவோ, அது எனது ஒளியென்றுணர்வாயாக ” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், உருத்திர பரமேசுரனுடைய அட்ட மங்கள மூர்த்தங்களுள் இரவியும் ஒரு சிறந்த மூர்த்தமா யிருக்கின்ற தென்பதுமுணர்க.

இப்பொருளையே, சுருதியும்,

“ய: சூழிதெய் திஷ்டு”

“எவன் இரவியின்கண் இருந்துகொண்டு செலுத்துகின்றானே” என்பதனால் வலியுறுத்துகின்றது.

அங்ஙனமே, புராணமும்,

“ஹுஜ்யம்ஹாழிஹாஹுஜ்யாஹு க்ஷேத்ருஜாக்ஷ நிஸாகரா:”

“நிலம் நீர் தீ வளி விண் மதி இரவி ஆன்மா” என்று நேரே இதையே விளக்குகின்றது.

இவ்வாற்றால் சூரியனுடைய மகிமையினாலேயே உலகம் விளங்குகின்ற தென்பதும், அச் சூரியனும், பரமேசுரனுடைய திருமேனியேயாவன் என்பதும் தெளியப்பட்டது. மற்றும், தேகத்திற்கு இறைவன், தேகி யென்பதிற் சொல்லவேண்டுமெனத் தென்னுகொல்? இது யாண்டும் மிக வெளிப்படையா மென்க.

அரிக்கும் இந்திரனுக்கு மிறைவன் என்பது,

ஈண்டு, மூலத்திலுள்ள ‘க்ஷத்திரம்’ என்னுஞ் சொல் விஷ்ணுவையும், இந்திரனையும் குறிக்கின்றது. முன்னர் ‘மித்திரன்’ என்பதற்கு, சூரிய தேவனைக் கொண்டதால், ஈண்டுத் தேவர்களே கொள்ளற்பாலார் என்பதே தகுதியாமாதலினென்க. வடமொழி யிலக்கணவகையானும் இப்பொருள் பெறப்படுகின்றதென்பது முணர்க.

இதனாலன்றோ, சுருதியும்,

“உருஷ்ய ஹமொஸி விஷ்ணொராயிவத்யம் க்ஷேத்ரு”

“இந்திரனும் விஷ்ணுவும் க்ஷத்திரம் எனப்படுகின்றார்கள்” என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே புராணமும்,

“நூவாணாம் ஷெவதம் விஷ்ணுஸ்யெவது வாராடா:”

“அரசர்களின் தெய்விகத்தன்மை, விஷ்ணுவும் இந்திரனுமாகின்றது” என்று கூறுகின்றது.

‘சுவர்க்கத்திற்கும் இறைவன்’ என்பது,

“யஸ ஷ்வெந ஸம்லிஹ் ந ஹ ப்ரஸுமனாஸு |
ஸலியாஷாவநீதஸ தஸுவம் ஸு: வஜாஸுஷு”

“துன்பத்தோடு சேராததும், என்று முள்ளதும், சிறப்புடையதும் அனைவரும் விரும்பத்தக்கதுமாகிய இன்பமே சுவ: (சுவர்க்கம்) என்பதின் பொருள்” எனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும்,

சுருதியும்,

“ஸுவரித்யஸௌ ஹாக:”

“சுவ: என்பது ஒரு வுலகம்” என்று கூறுகின்றதாலும், சுவர்க்கம் என்னும் மூன்று முலகத்திற்கும், இன்பவடிவாகிய முத்திக்கும், பரமேசுரனே இறைவன் என்பது பெறப்படுகின்றதென்க.

‘தனங்கட்கு இறைவன் என்பது’ ஈண்டு, தனம் என்றதால் எல்லாப் புருடார்த்தங்களும் கொள்ளக் கிடக்கின்றன. சுவ: பதி, தனபதி என்னும் இரண்டு சொற்களாலும், இவ்வுலக, பரவுலக போக்கியப் பொருள்களுக்கும், இவ்வாமே, அதிபதி, என்றதனானே தேவர், மனிதர் முதலியோர்களுக்கும் இறைவன் என்றதாயிற்று. இதனால் மித்திரபதி, சுத்திரபதி, சுவ: பதி, தனபதி, என்னும் நான்கு சொற்களாலும், தேவர், மனிதர் முதலிய எல்லாப் பிராணிகட்கும் இறைவன் என்பதும், புத்திரர், தனம் முதலிய உலகிலுள்ள போகப் பொருள்களுக்கும், பேரின்பத்திற்கும் உருத்திர பரமேசுரனே இறைவனாகின்றான் என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

இப்பொருளையே, சாமமறைப் பாடல்களும்,

“ஹஷ்வானாஸாஸித்ய ஹிரண்யேய: வஹுஷா”

“பெர்ன் மயமாகிய இப்புருடன் இரவியினுள் காணப்படுகின்றான்” என்றற் றொடக்கத்து மந்திரங்களாற் கூறுகின்றன என்பதுணர்க.

இவ்வாற்றால் போந்தபொருள் யாதோவெனின்? கூறியவாங்கே தடையிலாத ஐசுவரியங்களை யுடைய உருத்திரபரமேசுரனை, யான் வணங்குகின்றேன் என்பதாம்.

இனி, ‘மித்திரன்’ என்பவன் முதலியோர்கட்கு இறைவன் உருத்திர பரமேசுரனென்று மேற் கூறப்பட்டது. ஆண்டு, மித்திரன் என்னுஞ் சொல் ‘ஞிமிதா’ சிநேகம், என்னும் வடமொழிப் பகுதியிலிருந்து வந்ததா

மாதலின், இதனால் பேரன்புடைய அகத்தியர், கௌதமர், ததீசி, மார்க்கண்டர், உபமந்யு, பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் முதலிய பக்தர்கள் கொள்ளக்கிடக்கின்றனர்; கொள்ளவே, அன்பர்களை இனிது பரிபாலிக்கின்ற உருத்திர பரமேசுரனை வணங்குகின்றேன் எனப் பொருள் கொள்ளலும் ஈண்டு உரித்தாகு மென்பது காண்க.

அற்றேல்? உருத்திர பரமேசுரனே ஐந்தொழிலையும் நடத்துகின்றவனாதலின் பொதுவாகிய அத் தொழில்களுக்குள் காதத்தற்றொழிலும் அடங்குமேனும், அன்பர்களை இனிது பாதுகாத்தலே உருத்திர பரமேசுரனது சிறப்புத் தொழிலா மென்றுணர்த்துதற் பொருட்டே ஈண்டு மித்திரன் முதலியோர்களைப் பாதுகாக்கின்றவன் எனக் கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

அற்றுகவினன்றே புராணமும்,

“உஹூ ரக்ஷணாயெவ உஹூ ஸவ-ஹி ஹி ஹிஷிதஸு ।
உதி ஜாநீத உஹூ பூரணெஹோவி மஸீயஸீ”

“யான் செய்கின்ற தொழிலனைத்தும் எனது அன்பரைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டேயாம் என்றுணர்வாயாக; எனது அன்பன் எனது உயிரினுஞ் சிறந்தோனாவன்.” என்று கூறுகின்றது.

அல்லது, மித்திரன் என்பது, பன்னிரு சூரியர்களுள் ஒருவனாவன் அவனுக்கு இறைவன், உருத்திர பரமேசுரனே முக்கியமாகிய சூரியனாகின்றான் என்பதாம். அங்ஙனமே, ஸுத்திரபதி யென்னும் விஷ்ணுவு மாகின்றான்; சுவ: பதி யென்னும் இந்திரனுமாகின்றான்; தனபதி யென்னும் குபேரனுமாகின்றான் என்பதாம். இதனால் பரமேசுரனே எல்லாத் தேவர்களாகவு மிருக்கின்றான் என்பது கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

இதுபற்றியே, ஏனைய சுருதிகளும்,

“ஸ ஸ்ர ஹா ஸ ஸிவஸுரு: ஸொக்ஷர: வரஹுராடீ ।

ஸ ஸாவ விஷ்ணு-ஸப்ராண ஸகாயொயிஸு அபுரோ:”

“அப்பரமான்மாவே, பிரமன், சிவன், இந்திரன், அக்கரம், பரமம், சுவராட், விஷ்ணு, பிராணன், காலன், அக்கினி, சந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வடிவங்களாய் இருக்கின்றது.” என்று கூறுகின்றன.

ஈண்டு “இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சுவர்க்க முதலியவற்றிற்கு இறைவராவர்” என்பது சுருதிகளிற்கூறப்பட்டிருப்பினும் அவர்கள் பரமேசுரனுடைய கூறுகளானதால் பரமேசுரன் வடிவர்களென்பதுங் கூடுமென்றுணர்க.

அல்லது, 'மந்யுநா விருத்திரனைக் கொன்றனன்' என்பதை 'மந்யு' என்பதை 'சதமந்யு' என்பதில் ஒரு கூடுதலாகக் கொண்டு, இந்திரனால் அதா

வது இந்திரனாகிய கரணத்தைக்கொண்டு பரமேசுரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்றான் எனப் பொருள்கொள்ளினும், வடமொழி இலக்கண வகையாலும் இது இனிதமையு மென்பதுணர்க.

அல்லது, மந்யுநா என்பது, வேள்வியால் எனவும், விருத்திரம் என்பது பாவத்தை யெனவுங் கொள்ளலாம், அதாவது யாகத்தால் பாவத்தைப் போக்கி யருளுகின்றவன் என்பது பொருள்.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ ஷேவயஜ்ஞோ வரத்ரு ஹா ஸுயாஸிடி ”

“ தேவாராதனையா (யாகத்தால்) பாவத்தைத் தொலைத்தவர்களாவோமாக ” எனக் கூறுகின்றது.

மற்றும்,

“ ஹிசுவா ஹிசுவா ஹ ஸு தாநி ஹிசுவா ஸவதுஜிடிஃஜமகி ।

யஜெஷிகம் விரஸுயாக்ஷம் ந ஸ வாவெந ரிவ்யுதெ ”

“ உயிர்களைக் கொன்றாகிலும், பயமுறுத்தியாகிலும், இவ் வுலகத்தை யழித்தாகிலும் விருபாக்ஷராகிய பரமேசுரரை எவன் ஆராதிக்கின்றானோ, அவன் பாவமடையான் ” எனவும்,

இன்னும்,

“ யஜெஷண வாவ ஸவநுஷிதி ”

“ தருமத்தால் பாவங் கெடுகின்றது ” எனவுங் கூறுகின்றது.

இதனானறோ, பாரதமும்,

“ வீநாகவாணிஸுமவாநு ஸவதுவாவஹரொ ஹர்: ”

“ பிளாகபாணியாகிய பகவான் பரமேசுரனே எல்லாப் பாவத்தையும் போக்குகின்ற அரனாகின்றான். ” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், அதன் பாடியமும்,

நீ, மந்யுநா (கோபமாகிய) கரணத்தால், விருத்திரனைக் கொன்றவனாயிருக்கின்றாய். ” என்று இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது.

உலகனைத்தையும் சூரிய வடிவால் விளக்குகின்றவனாயிருக்கின்றாய், என்பது, சுயம்பிரகாச வடிவனாயிருக்கின்றாய் என்பதாம்.

நண்டு, “யெந ஸௌயஜ்ஜுவதி”

“எவனால் சூரியன் காய்கின்றான்” என்னுஞ் சுருதியால், பரமேசுரனுடைய அருளைப் பெற்றதாலேயே சூரியனுக்கும் விளக்குந்தன்மை புள்ள தாமென்பது உணரற்பாலதாம்.

“யாகத்தால் அதனுடைய பயனை நுகர்கின்ற இந்திரனும் நீயாயிருக்கின்றாய்” என்பது, நண்டு ‘மகவன்’ என்னுஞ்சொல் ‘மம்ஹதி’ ‘நகை’ என்னும் ஷடமொழிப் பகுதியின்கண் பிரந்ததாமாதலின் யாகமாகிய சாதனத்தால் வேட்டேபோர்கட்குப் பயனை யளிக்கின்றவன் நீயாயிருக்கின்றாய் எனவும் பொருள்படுமாறுணர்க. இருக்குப் பாடியத்திலும், ‘மகவன்’ என்பதற்கு பயன் அளிக்கின்றவன் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

அல்லது, யாகமாகிய சாதனத்தால் இந்திரனாற் செய்யப்படும் மழை பெய்வித்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய் எனினுமாம்.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ஹயாஜிநுஸூ வாயுஸூதி”

பயத்தால் இந்திரனும் வாயுவும், என்று தொடங்கி “இந்திரனே மழை பெய்விப்பவன்” என்று கூறி முடிக்கின்றது.

“தக்ஷிணமூர்த்தியாய் அன்பு செய்தற்குரியானும் நீயாகின்றாய்” என்பது,

இப் பரமேசுரனுடைய தக்ஷிண மூர்த்தமானது முத்தி விருப்புடைய யார்கட்கு மிக விரும்பற்பாலதாம். அதாவது பக்தி செய்வதற்குரியதாம். நண்டு முத்தி விருப்புடையார்களால் அன்பு செய்யற்பாலது என்று கூட்டிக் கொள்க.

இதுபற்றியே, வாயு சங்கிதையும்,

“சுஜாதலிஉ மெவெகம் உகா ஜநூநி வீரவஃ |

நௌ உஸூஜாஸூ வுஸூஜிணை ரக்ஷாயகம். டிக்ஷிணம் உஸூ”

“பிறப்புக்கட்குப் பயமடைந்தீதார்கள் பிறப்பற்றவனுமுள்ள ஒருவன் நீயே யென்று உன்னைபுணர்ந்துகொண்டு, உருத்திரனாகிய நினது தட்சிண முக மூர்த்தியை யடைகின்றனர்.” என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, சுவேதாசுவதா சுருதியும்,

“வ்ருவடித்தெந்நா உயதெந்நிணம் உவம் தெந்நா வாஹி”

“உருத்திர ! உன்னுடைய தக்ஷிணமுகம் யாதொன்று இருக்கின்றதோ, அதனால் எம்மைப் பாதுகாப்பாயாக” என்று இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது. இதனால் முத்தி விருப்புடையாரால் வழிபடற் குரியவன் உருத்திர பரமேசுரனே என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

அல்லது, பேரன்பிற்கு விஷயமானது இவ் வருத்திர பரமேசுரனுடைய தாட்சண்ய முடையதென்னும் அருட்டிருமேனியே யென்பதுமாம். இதனால் கருணைக் கடலான் என ஈண்டு எடுத்துக்கொண்ட பரமேசுரனே உயிர்களிடத்துப் பேரன்புடையான் என்பதும் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க.

“வேந்தன் வடிவால் மக்களைத் தாங்குகின்றவன் நீயாயிருக்கின்றாய்” என்பது; அதாவது அரசர்களால் பிரசைகளைப் பரிபாலிக்கின்றவனும் உருத்திர பரமேசுரனே யாகின்றான் என்பதாம். இதனால் அரசனாய் நின்று தண்ட நீதி முறையில் ஆணை செலுத்துகின்ற தன்மையும் பரமேசுரனுடைய வயப்பட்டதேயாம் என்பதாயிற்று. அல்லது வழிபடுகின்றனத் நோக்கிப் பயனை யளிக்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய் என்பதாம்.

“அன்பர்கள் விரும்பியவற்றை நிறையப் பொழிகின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்” என்பது, ரிஷபம் என்னும் வடமொழிச் சொற்கு இவ்வாறே பொருள் கூறல்கொண்டு, ரிஷபக்கொடி, ரிஷபவாகனம் என்பது முதலியவைகளுக்கும் பொருள் கூறல் எளிதிற் கூடும் என்பதை பாரத வாக்கியத்தாலும் உணர்ந்துகொள்ளற்பாலதாம்.

‘துஷ்டர்களைச் சிட்டுக்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்’ என்பது,

ஈண்டு, துவஷ்டா என்னுஞ்சொல் விரைவுப் பொருள்கொண்ட வியாபகத்தன்மையை யறிவுறுத்துவதாமாயினும் ‘துவக்ஷு’ என்னும் வடமொழிப் பகுதியிலிருந்து வந்ததாமெனக் கொள்ளலின், ஈண்டு அப் பொருள் பொருந்தா தென்பதுணர்க.

மறைக்கின்ற நிமித்தத்தால் விருத்திராசுரனைக் கொல்லுதலாகிய தொழிலை யுடையவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்” என்பது, ஈண்டு, “விருத்திரனைக் கொல்லுதலாகிய தொழிற்குத் தலைவன்” என்னும் பாடிய வாக்கியமும் உணரற்பாலதாம்.

அற்றுகவினன்றே, தைத்திரீய சுருதியும்,

“ ஸ உஜாஸூகாநு வுணொஜ்ஜிசாநு லொகாந்வுணொதுஜு
சுஸ்ய வுசுசுடி ”

“ இவ் வுலகை மறைத்தலின் அவன் விருத்திரனெனப்படுகின்றான் ”
என விருத்திரன் என்பதற்கு காரணங் கூறும் வாயிலாய் இப் பொருளையே
விளக்குகின்றது.

மற்றும், ‘ ஸஜீ ’ (சஜீ,) என்பதும் கருமத்தை (செயலை)யே பொரு
ளாக வுடையதென்பது நூல்களில் வெளிப்படையாம்.

இவ்வாற்றால் விருத்திராசுரன், உலகை இருள் மூடுமாறு செய்ததால்
பரமேசுரன் அவனைக் கொன்றனன் என்பது பொருள்.

பிறவிடத்தும் இவ்வாறே கூறப்பட்டிருத்தலின், ‘ பசுபதி ’ என்பது
போன்று ‘ சசீபதி ’ என்பதும் பரமேசுரனையே நன்கு அறிவுறுத்துவதா
மென்பது காண்க.

“ அன்னத்தையுடைய இல்லறத்தானாக இருக்கின்றனை ” என்பது,

நண்டு, “ மயொமுஹஸூ: ஸிவெவிரஜ்ய வரிவாஹி ” என்னு
மிடத்து ‘ கய: ’ என்பதற்கு, கிருகத்தன் என்பதே பொருளானதால், நண்டு
இல்லறத்தான் எனக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் யாகத்திற்குரிய அன்ன
முதலியவைகளும், நகை முதலியவைகளும், தன முதலியவைகளும் இல்
லறத்தானுக்கு நிறைந்திருத்தலும், பரமேசுரனுடைய அருளாலேயே யென்
பது பெறப்பட்டது.

“ யானையை அங்குசத்தால் தன் வசப்படுத்துமாறு உலகைத் தன்
வயமாயிருக்கச் செய்கின்றவனும் நீயாகின்றாய் ” என்பது,

நண்டுப் பாடியத்திலும் இவ்வாறே பொருள் கூறப்பட்டுள்ள தென்
றுணர்க்.

பிருதிவி, (மண்) என்பது, மண்ணுலகிலுள்ள மக்கள்மேல் நின்
றது நல்லோர்களையும் தீயோர்களையும் புண்ணியத்தாலும், பாவத்தாலும்,
பரமேசுரன் செலுத்துகின்றனாதலின், அதாவது உயிர்களின், நன்மை
தீமைகளுக்கியை யூட்டி வைக்கின்றவனாதலின் உலகனைத்தும் பரமேசுர
னுடைய வசபேயாம் என்பதாம்.

இது பற்றியே, சுருதியும்.

“வண்ணாஃ வண்ணோந கரணா ஹவதி வாவஃ வாவெந”

“நல்லோர் நற் கருமத்தாலும், தீயவர் தீய கருமத்தாலும் தோன்று கின்றனர்” என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே மிருதியும்,

“ந உயா கெவயெநாவி ந ஹ கெவய கரணா |

கரண ஸஹாயெந”

“கருமமாத்திரத்தாலுமன்று, என்னால் மாத்திரமுமன்று, மற்றே, கருமத்தைச் சகாயமாய்க் கொண்டதனால் உலகமாக்கப்படுகின்றது.” என்று கூறுகின்றது.

நண்டு, யானையை அடக்குவதற்குத் தோட்டியானது சாதனமாயிருத்தல் போன்று மக்களைத் தன்வயமாக்குதற்குப் புண்ணிய பாவங்களே கருவியா மென்பது காண்க. இதுவும், எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு உபசாரமே யென்பது உணரப்படலது.

“அக்கினியால் தேவர்களையும், மனிதர்களையும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றவர் களாய்ச் செய்கின்றாய்” என்பது,

‘ஆகவனீயம்’ என்பது முதலிய மூன்று அக்கினிகளாயிருந்து தேவர்கள் வாழ்வதற்குரிய, அன்னம், என்னும் கோதுமைமாய் பணியாரம் முதலிய தேவவுணவுகளைக் கொடுத்தல் அக்கினியின் ஆதினமாமாதலின், தேவர்கள் அக்கினி வயப்பட்டவர்களென்றுணர்க.

மக்களோ, சமைத்தல், விளக்கல், குடுண்டாக்கல் முதலியவைகளால். தீயின் ஆதினமா யிருக்கின்றார்கள் என்பது வெளிப்படையேயாம்.

அல்லது, நெற்றிக் கண்ணிலுள்ள அக்கினியால் ஊழிக் காலத்தில் உல களைத்தையும் இயைஞ் செய்து கொள்கின்றனை என்பதும் அமையுமென்க.

“காற்றால் புதிதமாக்கி உயிர்களனைத்தையும் பிழைத்திருக்குமாறு செய் கின்றாய்” என்பது,

வாயுவினால் மிகப் புதிதமுண்டாக்கி இனிது வாழுமாறு செய்தருள் கின்றாய் என்பது பொருள். இதனால் ஆன்மாவைப் பற்றிய பிராண சம்பந்த மின்றேல், உயிர் என்பதும் இன்றும்; காற்றுப்படுதல் முதலியவை களாற் புதிதமாதலென்பதும் இன்றுமென்க.

இதனால், அக்கினியும், வாயுவும், பரமேசுரனுடைய ஆணையைப் பெற்றுக்கொண்டு தத்தந் தொழிலைச் செய்கின்றவைகளாகின்றன என்பது நான் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

அற்றுகலினன்றே, சுருதிகளும்,

“ ஹயாடிஸ்தாழிஸுவதி ”

“ இவனது பயத்தால் அக்கினி எரிக்கின்றது ” எனவும்,

“ லீஷாஸூராதஃ வவதி ”

“ இவனிடத்தில் பயத்தை யடைந்து வாயு சலிக்கின்றது ” எனவும்,

“ ந பூரணெந நாவாநெந உதேஜா ஜீவதி சுஸுந ।

உதரெணதஃ ஜீவணி யஸிநெதா வஃவாபுரிதள ”

“ பிராணனாலும் அபானனாலும் மனிதர் ஒருவரும் பிழைத்திலர்; மற்றே, இவ்விரண்டும் எவனைப் பற்றி நிற்கின்றனவோ, அவனால் பிழைத்திருக்கின்றனர். ” எனவுங் கூறுகின்றன.

“ வஷட்காரம், சுவதாகாரம் என்பது முதலிய பிரயோகங்களைக் கொண்ட யாகத்தால் அதனுடைய பயனை அநுபவிக்கின்றவனும் ரீயாயிருக்கின்றாய் ” என்பது,

வேள்வியாகிய சாதனத்தால் வேள்வித் தலைவனாய் விரும்பிய பயன்களை அநுபவிக்கின்றவன் உருத்திர பரமேசுரனே யன்றி வேறலன் என்பது பொருள்.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ சுதஜொ ஷெவொஹ்யஜிஷாக ”

“ இவர்களுள் எத்தேவர் பயனை நுகர்பவர் ? ” என்றற்றொடக்கத்து, மந்திரத்தில் இப்பொருளைக் கூறியிருக்கின்றது.

உண்மையை நோக்கிலோ, ‘ வஷட்காரம் ’ என்னும் மந்திரத்தாம் குறிப்பிட்ட யாகமாகிய விஷ்ணுவைப் பாதித்திருமேனியாகக் கொண்டவன் என்பதே கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ யெஜேசூ வெ விஷுஃ ”

‘ யாகமே விஷ்ணு வெனப்படும் ’ என்று கூறுகின்றது. இதனால், அரிகாமூர்த்தம் கொள்ளப் பெற்றமையுங் காண்க.

அல்லது, மூலத்திலுள்ள 'அர்த்தம்' என்னுஞ் சொல் 'சமீபம்' என்னும் பொருளையுந் தருவதாமாதலின் வேள்வித் தலைவனுக்கருகில் தேவதாவடிவாயிருந்து அதுபவிக்கின்றவன் என்பதும் அமையுமாறுணர்க.

“சோமயாகஞ் செய்தலால் சந்திரமண்டலத்திலிருந்து அப் போகங்களை யதுபவிப்பவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்” என்பது,

இங்ஙனமே பாடியமும் கூறுகின்றதென்பதுணர்க.

உண்மையிலோ, சோமத்தாற் குறிப்பிடப்பட்ட வைசுவதேவ யாகத்திற் கூடியுள்ள தேவர்களனைவரும் நீயாயிருக்கின்றாய் என்பதாம்.

சபையாற் குறிப்பிட்ட (பிரமனும்) இரணியகருப்பனும் நீயாயிருக்கின்றாய், என்பது,

சண்டு, ஸம், என்பது 'சபை' என அமரகோசங் கூறுதலானும், பரமேஷ்டி என்பது பிரமன் எனல் வெளிப்படையா மாதலானும் இது போந்த பொருளென்க.

இனி, “பாடியத்தில், பரமேஷ்டி என்பதற்கு, பத்தினியுடன் (மனையாளுடன்) உயர்ந்ததாகிய இல்லறத்தலைவனாயிருக்கின்றவனும் நீயே” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது மனைவியுடன் கூடிய இல்லறம் என்பதனாற் குறிப்பிக்கப்பெற்ற, வேள்வியாற்றல், தானமிடல், ஓமஞ்செய்தல் முதலிய நற்கருமங்களில் வழுவாது இருப்பவனும் நீயாகின்றாய் என்பதாம். மனையாளுடன் கூடினவனுக்கே அதில் அதிகார மிருத்தலினென்பதுணர்க. இது வாழ்நாள் முழுதும் நற்கருமங்களையே செய்துகொண்டு வாழல் வேண்டுமென்பது எல்லா நூல்களுக்குங் கருத்தாமாதலி னென்க.

அற்றுகலினன்றே சுருதியும்,

“யாவஜீவஹிஹாதுஃ ஜஹுயாக்”

‘வாழ்நாள் வரையும் எரியோம்புக’ என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, மாபாரதமும்,

“விஸௌஷணே ஸுஹஸுஷே ஸௌஷுய”

“இல்லறத்தானே உயர்ந்தோன் மற்றைய மூவரும் அங்கத்தினர்கள்” என்று கூறுகின்றது.

இது பற்றியே மதுமிருதியும்,

“அன்னையாரைப் பற்றிக்கொண்டே அனைத்தாயிரும் வாழ்கின்றன, அது போன்று இல்லறத்தானைப் பற்றிக்கொண்டே ஏனைய ஆசிரமத்திலுள்ளவர்கள் பிழைக்கின்றார்கள்.” என்று கூறுகின்றது.

ஈண்டு, தமிழ் மறையும்,

“ துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கு மிறந்தார்க்கும்

இல்வாழ்வா னென்பான் துணை ” என்பது முதலிய மந்திரங்களால் அறத்துப்பாலில் இல்லறத்தை யெடுத்துமிக விதந்தோதியுள்ளதும் உணரப்பாலதாம்.

அல்லது, ‘ஸலிக்’ என்பது ஞானமாமாதலின், உபாசனையால், பரமாகிய (மேலாகிய) பதத்தில் இருப்பவன் பரமேஷ்டி என்பதுமாம்.

அல்லது, இனிது உபதேசிக்குந் தன்மையால், பரம்=எல்லாத் தேவர் கட்கும் மேலாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றவன், பரமேஷ்டி எனினு மமையும்.

அல்லது, பார்வதி தேவியாருடன், பரம்=மேலாகிய கைலாசத்தி லிருக் கின்றவன் பரமேஷ்டி என்பது மமையும்.

இனி, “ யோ தேவா ” என்பது முதற்கொண்டு நமஃ, என்பது ஈருகிய ஆறு மந்திரங்களால், மூலகாரணனும், பிரம சொரூபனும், ஒருவனும், மற் றும் பல மகத்தாந் தன்மைகளை யுடையவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுர னுடைய கூறுகளை யுடையவர்களான குணிருத்திரர்கள் வணங்கப்படுகின்றார் கள். அவ் வருத்திரர்களும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களாவார்கள் ; அவர்களும் ‘ ஒருவனாகிய உருத்திர பரமேசுரனைப் போற்றிக்கொண்டு அவனுக்கருகில் புடைசூழ்ந்து நிற்கின்றவராய்க் கணங்கள் எனப்படுவார்கள் என்றுணர்க.

இதுபற்றியே, உருத்திராத்தியாயத்தின் முதலாம் அநுவாகத்தின் நடுவில்,

“ யெ ஸுஷீ ஸகவநொஹம் தெஷுஜாகரஹே உதி ”

“ உருத்திரன் கூறுகளையுடைய இக் கணங்களுக்கு வணக்கம் ” எனவுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

அற்றேலஃதாகுக ? தேவர்கள் தேவனை வணங்கல் என்றது எவ்வாறு மெனின் ? பரமேசுரன் தனது அருள்வலியால் கணக்கில்லாத உருத்திர கணங்களை யுண்டாக்கி, ஒவ்வொரு வுலகத்திற்கும் தலைவர்களாக்கி, அருளை யும், மருளையுஞ்செய்து வருமாறு அவர்களை நியமித்திருத்தலின், அரசனைப், பிரசைகள் வணங்குமாறு வணங்குதல் கூடுமென்க.

இது கொண்டே சுருதியும்,

“ யெ ராஜா ஸயிஹுஜோ ஸுஷிதஹத்யண ஃவெணாஸிக்ஷ ஹவா ஸயி லிவம் ராஜா உவஸிதாஃ ”

‘ மண்ணிலும், கடலிலும், விண்ணிலுந் தோன்றுகின்ற உருத்திரர்கள் ’ என்றற் றெடக்கத்து மந்திரங்களால் இப்பொருளையே கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, பாரதமாகிய இதிகாசமும்,

“ஸ்ரௌஹஸூர் வஹஸூர் ஸவெஹஸூர் த கிரீடிநஃ”

“சூல மேந்திய கையர்கள், வாளேந்திய கரத்தர்கள், பாம்பென நீண்ட முடியினர்” என்றற் றெடக்கத்துச் சுலோகங்களால், இப் பிரமத கணங் களையே விதந்து கூறுகின்றது.

அவ்வாறே, துரோண பருவத்திலும்,

“தஸ்ய வாரிஷ்டாழிவ்யா நாநாஸூவ யராஃ ப்ருஹாஃ”

“அவ் விதைவனுடைய வானுலகப் பிரமத கணங்கள் பலவகையாவர் கள்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், இலிங்கபுராணம், கந்தபுராண முதலிய பல நூல்களிலும் உருத்திர பரமேசுரனுடைய பிரமத கணங்கள் பலவகையாய்க் கூறப்பட் டிருக்கின்றன வென்பதும் ஈண்டு உணரற்பாலதாம்.

தேவர்கள்! உருத்திர தேவதைகளே! நீங்கள், சுவர்க்கத்தில் இருக்கின்றவர்களாவீர்கள்; அத்தகையர்களான உங்கட்கு நமஸ்காரம்.

இவ்வாறே, வானுலகில் இருக்கின்றவர்களான தேவர்கள்! உங்கட்கு நமஸ்காரம். தண்ணீரில் இருக்கின்ற தேவர்கள்! உங்கட்கு நமஸ்காரம். பத்துத் திக்குகளிலும் இருக்கின்ற தேவர்களே! உங்கட்கு நமஸ்காரம். எட்டுத் திசைகளிலும் இருக்கின்ற தேவர்கள்! உங்கட்கு நமஸ்காரம்.

‘தநுவில் நானேற்றுவது போன்று உமது ஆணையைக் கடந்ததால் எங் களிடத்தெழுகின்ற உமது கோபத்தை, யாம் வணங்குதல் முதலியவற்றால் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறு செய்கின்றோம்’ என்பது,

ஈண்டுப் பரமேசுரனது ஆணையாகிய வேத முதலியவற்றால் அறிவுறுத் தப்பட்டதைக் கடந்ததால், பரமேசுரனுக்குண்டாகும் கோபத்தை, அவனை வழிபடுதலாலன்றி ஏனைய வுபாயங்களால் அடக்க முடியாதென்பதால் அதை நீக்குதற்குப் பரமேசுரனையே இனிது வழிபடல் வேண்டுமென்று அறி வுறுத்தப்படுகின்ற தென்பது முணர்க.

அற்றுகலினன்றே பகவானும்,

“ஸ்ரூதிஷ்டீ ஸ்வெவாஸூ யஸூர் வஹஸூர் வதஸூர்”

“சூஹஸூர் ஸ்வெவாஸூர் வஸூர் ஜாயதே”

“சுருதி மிருதிகள் எனது ஆணைகள்; அவைகளைக் கடந்து நடக்கின்ற வன் எவனோ, அவன் என்னால் வெறுக்கப்படுபவனும், கொல்லப்படுபவனு மாகின்றான்.” என்றருளிச் செய்துள்ளார். ஈண்டு உயிர்களின் கருமங்களைத்

தழுவிக்கொண்டே நிக்கிரகாதுக்கிரகங்களைப் பரமேசுரன் செய்தவின் அவன் பொறுமை யுடையான் என்பதும் பொருந்தாதென்றுணர்க.

இதையே வியாசபகவானும் பிரமமீமாஞ்சையில் நன்கு விரித்திருக்கின் றனர்; அதை ஆண்டுக்காண்க. இதனால், உருத்திர பரமேசுரனைக் களிப் படைவிக்கில் இன்புறலாம், வருத்தமடைவிக்கில் துன்புறலாமென்பது தெற் றென விளங்குகின்ற தென்பதைக் காண்க.

“யாதொரு உருத்திர பரமேசுரன் காணப்படுகின்ற இவ்வுலகனைத் தையும் உண்டாக்கியருளினனோ, அவனுக்கு நமஸ்காரம்” என்பது,

எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும் ஆக்கி அளித்து அழித்துத் தனித்து நிற் கும் தனிப் பெருங்கருணை அருட்பெருஞ் சோதி பரப்பிரம சொருபனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் என்பதாம்.

ஒன்பதாங் கீத மந்திர விருத்தியுரை
முற்றிற்று.

கீத மந்திரம் 10.

அधिप । ताड । मित्रपा । ताड । क्षत्रपा । ताड । स्वः पताड ।
धनपता २ ॥ नारमाः । नम उत्ततिश्चोत्तन्वानेभ्यश्चनमोनीपंगिभ्यश्चोपवीति-
भ्यश्च नमोस्यभ्यश्च । ति दधानेभ्यश्च नमः । प्रविद्यभ्यश्च प्रव्याधिभ्यश्च
नमः त्सरभ्यश्चत्सारिभ्यश्च नमः श्रि । तेभ्यश्च श्रायिभ्यश्च नमस्तिष्ठभ्यश्चोप-
तिष्ठभ्यश्च नमो यतेच वियतेच नमः पथेच विपथायच । आवज्यामिव
धन्वनो विते मन्युन्नयामसि मृडतान्न इह अस्मभ्यम । इडा २३ मा यइदं
विश्वं भूतम् । युयो ३ । आउ । वा २ । ना २३४ माः ॥

இம் மந்திரமும் இருக்கன்று கேவலம் கீதமேயாம்.

மந்திரத்தின் பதவுரை.

नम उत्ततिभ्यश्च	நம உத்ததிலிஷு	{ உத்தரீய முடையார் கட்கும் வணக்கம்.
उत्तन्वानेभ्यश्च	உத்தநாநெநலிஷு	
नमो नीपंगिभ्यश्च	நமோ நீஷாநிலிஷு	{ அம்பருத்தூணியை யுடையவர் கட்கும் வணக்கம்.

उपवीतिभ्यश्च	உவவீதிஹ்ய	{	முனூல் உடையார்கட்கும் வணக்கம்.
प्रतिधानेभ्यश्च नमः	{	வந்தியாநஹ்ய நம:	{ குறிப்பில் பாணங்களை விடுகின்ற வர்களுக்கும் வணக்கம்.
प्रविद्यभ्यश्च नमः	வ்வித்யஹ்ய நம:	{	நன்றாக (உயிர்களை) க் கொல்லுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
प्रत्याधिभ्यश्च	வ்வாத்யஹ்ய	{	கொல்லுமாறு படைகளை, நன்கு ஏவுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः रसरभ्यश्च	நம: ரஸஹ்ய	{	பவக்கடலைத் தாண்டுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
स्तारिभ्यश्च	ஸ்தாரிஹ்ய	{	மக்களை, பவக்கடலினின்று கரையேற்றுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः श्रितभ्यश्च	நம: ஸ்ரிதஹ்ய	{	வழிபாடு செய்ய உரியவர்களுக்கும் வணக்கம்.
आधिभ्यश्च नमः	ஆதியஹ்ய நம:	{	பரமேசுரனை வழிபடுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः सिद्धभ्यश्च	நம: ஸித்தஹ்ய	{	தனதான்மாவில் நிலைத்திருக்கின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
उपतिष्ठभ्यश्च नमः	உவதிஸ்தஹ்ய நம:	{	தனது நிலை நழுவுமிடத்துப் பரமேசுரன் திருவடியில் நிலைத்திருக்கின்றவர்கட்கும் வணக்கம்.
नमो यतेच	நமோ யதௌ	{	அனைத்தையும் நியமிக்கின்ற உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
वि यथेच	வி யயௌ	{	நியமிக்கின்ற ஏனைய தேவர்களுயும் நியமிக்கின்ற உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमः पथेच	நம: வயௌ	{	நன்னெறிகளை யுண்டாக்கிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
वि पथेच	வி வயௌ	{	தீ நெறிகளைத் தோற்றி வைத்தருளிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

விருத்தி யுரை.

இம்மந்திரத்திலும், மேல்வரும் பதினேராவது மந்திரத்திலுமுள்ள பன்மைச் சொற்கள். குணி உருத்திரர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அதாவது கணருத்திரர்களைப் பற்றியவைகள் என்பதாம். ஒருமைச் சொற்களோ, ஒரு னாகிய உருத்திர பரமேசுரனையே யறிவுறுத்துகின்றன வென்பதுணர்க. இவ்வாறே பிறவிடத்துங் காணப்படுதலினென்க.

இதில், நம: என்பது முதலிய ஒன்பதும், இடையிலுள்ள எசுருக்குப் பொதுவானவைகள். முதலாவது ஒரு எசுராம். முடிவிலுள்ளன நான்கு எசுர்க்கள். ஐந்தாவது மூன்று சாமங்கட்கும் பொதுவாம்.

சண்டு உத்தரீயமுடையார் என்பதற்கு, பிராணிகளைப் பரிபாலிப்பதன் பொருட்டு எழுந்து நிற்கின்ற திருமேனியையுடையவர் என்பர் சிலர்; ஆயினும் 'நம: உஷீஷணை' "உத்தரீயமுடையோனுக்கு நமஸ்காரம்" எனப் பிற சுருதியுங் கூறுதலின் இதுவே சண்டைக்கியை யுடையதாமென்பதுணர்க.

நானேற்றிய தநுவைத் தாங்கினவர்கட்கும் வணக்கம், என்பது, பிராகபாணிகளென்பதாம்.

அங்ஙனமே உருத்திராத்தியாயமும்,

"நம: உஷீஷணை உஷீஷணை"

"பாணத்தையுடையவர்கட்கும் தநுவையுடையவர்கட்கும் நமஸ்காரம்" என்று கூறுகின்றது.

"பூணூல் உடையவர்கட்கும் வணக்கம்" என்பது, உருத்திர பாமேசுரனுடைய கணங்கள் பலவகைப்பட்டவர்க ளாதலின் என்க.

தநுவில் பாணத்தைத் தொடுப்பவர்கட்கும், குறிப்பில் பாணத்தை விடுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம் என்பது முதலியவைகளால், உருத்திர கணங்கள் போரிலும், படைகளிலும் மிக வல்லுநர்களென்பதும், யாண்டும் வெற்றியையே யுடையவர்களென்பதும் அறிவுறுத்தினமை காண்க.

"நன்கு கொல்லுமாறு ஆயுதங்களை ஏவுகின்றவர்களுக்கும், நன்கு கொல்லுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம் என்பது,

இதனால் பிரமத கண உருத்திரார்கள் மிக வல்லவர்களென்பதும், அவர்களுடைய ஆயுதங்களும், மிக வன்மையுடையன என்பதும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.

பவக்கடலினின்று கரையேறுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம், உயிர்களைக் கரையேற்றுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம், என்பது, இவ்வாற்றால் துஷ்டர்களை நிக்கிரகிக்கின்ற உருத்திர கணங்கட்கு வணக்கங் கூறப்பட்டவாரும்.

வழிபடத்தக்கவர்களான உருத்திர கணங்கட்கு வணக்கம், பாமேசுரனை வழிபடுகின்றவர்களான உருத்திர கணங்கட்கும் வணக்கம் என்பது,

தமதான்மாவின்கண் நிலையை யுடையவர்கட்கும் வணக்கம், மற்றும், தமது ஆன்மநிலை தவறுங்கால் பரமேசுரனுக்கு அருகிலிருந்து கொண்டிருப்பவர்கட்கும் வணக்கம் என்பதாம். அதாவது பரமேசுரனையே உள்ளத்திருத்துவான் மேற்கொண்டவர்கட்கும் நமஸ்காரம் என்பது பொருள். ஈண்டு இதுவே பாடியத்திற்கும் இயைந்த பொருளாமென்பதும், ஏனையவைகள் அல்லாதவைகளா மென்பது முணர்க.

நியமிப்பவனுக்கும், மற்றும், நியமஞ் செய்கின்ற தேவர்களையும் நியமஞ் செய்கின்றவனுக்கும் வணக்கம், என்பது,

மேற்கூறியவாற்றால் உருத்திர கணங்களை வணங்கிக்கொண்டு, நேரே உருத்திர பரமேசுரன் இரண்டு வாக்கியங்களால் வணங்கப்படுகின்றான் என்பதாம்.

தாபர சங்கமப் பொருள்களைச் செலுத்துவோன் எனல் ஈண்டைக்கியையாமை காண்க.

அங்ஙனமே துறவறத்தானாகவும், இல்லறத்தானாகவும் இருக்கின்றவனுக்கும் வணக்கம் என்பதும், ஈண்டுப் பொருந்தாததாமென்க.

நன்னெறியையும், தீ நெறியையும் உண்டாக்கினவனுக்கும் வணக்கம், என்பது,

ஈண்டு, உருத்திர பரமேசுரனே எல்லா வித்தைகட்குங் காரணனாதலின், அவனே முத்திக்குச் சாதனமாகிய வைதிக மார்க்கங்களையும், முத்தி நெறியலாத புன்னெறிகளையும் அருளியுள்ளான். இதுவும் மக்களின் நல்வினை தீவினைகளைத் தழுவி, முறையாய் பன்னாளில் முத்திரெறியிற் கூட்டுவிக்கு மென்பது கருதி பரமேசுரனுடைய கருணைச் செயலேயாம் என்பதுணர்க.

விருத்தியுரை முற்றும்.

பத்தாவது மந்திரம்

முற்றிற்று.

பதினோராவது கீத மந்திரம்.

1 2 1 2 1 2 1 2 1
 அபிப | தாஹ | மித்ரப | தாஹ | க்ஷத்ரப | தாஹ | சுவ: பதாஹ | ஧ந-
 2 - - 1 2 2 2 1 2 2 2 1 2 2
 பதா 2 ஹ | நா 2 மா: | நமோந்நாய நமோந்நபதய ஏகாக்ஷாய சாவபந்நாடாயச
 1 2 2 1 2 1 2 2 1 2 1 2 1 2 1 2
 நமோநம: | ருத்ராயதீரசதே நம: சித்ராய சித்ர஧ந்வநே நம: ப்ரதிபடாயச பட்-
 1 2 2 1 2 1 2 2 1 2 2 1 2 2 1 2
 ரிணேச நமசித்ரயங்காயச | கபடிநேச நம அக்ஷாயேப்யச ப்ரத்யாக்ஷாயேப்யச
 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2
 நம: க்ரவ்யேப்யச விரிபேப்யச நம: சவ்ருதேச விவ்ருதேச | அவஜ்யாமிவ ஧ந்வநோ
 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2
 விரே மந்யுந்நயாமசி மூடதாந்ந இஹ அஸ்மப்யம | இஹா 2 2 மா | ய இஹ விஸ்வ
 2 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2
 மூத் | யுயோ 2 | ஆஓ | வா 2 2 | நா 2 2 2 மா: ||

மந்திரத்தின் பதவுரை.

நமோந்நாய	நமோந்நாய	{ நிலனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
நமோந்நபதயேச	நமோந்நபதயேச	{ நிலத்திற்கு இறைவனாகிய பரமேசுரனுக்கும் வணக்கம்.
ஏகாக்ஷாயச நம:	ஏகாக்ஷாயச நம:	{ ஒன்றாய் நிறைந்துள்ள பரமேசுரனுக்கு, அல்லது ஒன்றாகிய மனமுடைய பரமேசுரனுக்கு, அல்லது ஒன்றாகிய நெற்றிக் கண்ணை யுடைய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
அவபந்நாடாயச நம:	அவபந்நாடாயச நம:	{ உதிர் சருகை யுண்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
நமோ ருத்ராய ச	நமோ ருத்ராய ச	{ அஞ்ஞானத்தை நீக்குகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
தீரசதே நம:	தீரசதே நம:	{ பவக்கடலின் கரை யென்னும் நித்திய முக்தியில் விளங்குகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
நமசித்ராய ச	நமசித்ராய ச	{ திடமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

स्थिरधन्वने	ஸ்திரயந்வநெ	{ வன்மை மலிந்த ததுவையுடைய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमः प्रतिपदाय	நம: ப்ரதிபடாய	{ உயிர்களுக்கு அருகிலிருக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
पटरिणे नमः	படரிணெ நம:	{ உயிர்க் கூட்டங்களுள் நிறைந் திருக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
त्रियंबकायच नमः	த்ரியம்ஸகாயஅ நம:	{ முக்கண்ணனுக்கு வணக்கம்.
कपर्दिने नमः	கபடிநெ நம:	{ தெளிந்த கங்கைப் பெருக்கைச் சடையிற்றாங்கிய பரமேசுர னுக்கு வணக்கம்.
नमः कव्येभ्यश्च	நம: கவ்யேஹ்ய	{ பெரும் வன்மையை யுடைய பிர மத கணங்கட்கும் வணக்கம்.
विरिफेभ्यश्च	விரிஃஹேஹ்ய	{ கொடிய வுயிர்களைக் கொல்லு கின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः संवृतेच	நம: ஸம்வ்ருதெ அ	{ மாயா சத்தியால் தனது திரு மேனியை மறைத்துக்கொள்ளு கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக் கம்.
विवृतेच	விவ்ருதெ அ	{ அருட் சத்தியால் தனது திரு மேனியை வெளிப்படுத்தி யருள்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்

விருத்தியுரை.

“ நிலனாகியவனுக்கும், நிலத்திற்கு இறைவனாகியவனுக்கும் வணக்கம்”
என்பது,

நண்டு, அன்னமென்பது பூமியாம். அன்னத்திற்குப் பதி என்பது .
பூமிக்கு இறைவனென்பதாம். என்னை? அன்னம் என்னுஞ்சொல் நண்
டுப் பூமியை யுணர்த்தி நின்றவினென்க.

இதுபற்றியே சுருகியும்,

“ சுஹஸுஜக ”

“ அன்னத்தை யுண்டாக்கி யருளினன் ” என்றற் றொடக்கத்து வாக்கி
யத்தாலுணர்த்துகின்றது.

அங்ஙனமே,

‘ வ்ரயிவ்யிகார ’ என்றற் றொடக்கத்துப் பிரம ரூத்திரமுங் கூறு
கின்றது என்பது காண்க.

“கண்ணின்றிப் பார்க்கின்றான், காதின்றிக் கேட்கின்றான்” என்றற்
றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் இப் பொருளையே வெளியாய்த் தெரிவிக்கின்
றது.

அற்றேறலஃதாசுக ?

“ உராயானு வுகுதிஃ விஜ்ஜாக் உராயிநனு உஹஸுரஸு ”

“ மாயையைப் பிரகிருதியென்றுணர்க, மாயையை யுடையவனை (மாயா வியை) மகேசுரனென்றுணர்க ” என்ற சுருதி வாக்கியத்தைத் தழுவி, உருத் திர பரமேசுரனே அஞ்ஞானத்தை யுடையவனாதலின், அவன் அஞ்ஞானத் தைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை யளித்து இன்புறச் செய்வானெனல் முரணாகாதோவெனின் ? அற்றன்று, மூலப் பிரகிருதிக்கு இருவகைச் சத்தி களுள்ளன ; அவற்றுள், மறைக்கின்ற சத்தியை யுடைய பிரகிருதியே அஞ் ஞானமாம்; அதுவே மக்கட்கு உபாதி யெனப்படும். விட்சேபம், (உண்டாக் கும்) சத்தியையுடையதே மாயை யெனப்படும்; அது ஈசுரனுக்கு உபாதி யாம்; என்றிவ்வாறு பிரித்துக்கொள்ளில் முரண் என்ப தெங்ஙனம் ?

‘ அஞ்ஞானமாகிய கடலின் கரையின்கண் விளங்குகின்ற உனக்கு வணக்கம் ’ என்பது,

உருத்திர பரமேசுரன் நித்திய முத்தனாவனெனப் பல சுருதிகளும் முழங்குகின்றன வாதலின் என்பதுணர்க.

அற்றுகலினன்றே, கைவல்யோபநிடதமும்,

“ உராவஹாயம் வரஸுரஸு ”

“ உமையுடன் கூடிய பரமேசுரனை ” என்று தொடங்கி,

“ ஸஜஸு ஸாக்ஷிஜஸு வரஸுரஸு ”

‘ அனைத்திற்குஞ் சாக்ஷியும், அஞ்ஞானத்தைக் கடந்து நிற்கின்றவனு மாகின்றான் ’ என்று கூறி முடிக்கின்றது.

அல்லது, தமச ஆறத்துவா மயமாகிய உலகனைத்திற்கும், பாம்—உன் மனைமுதலிய சகல உலகத்தையுங் கடந்த, சோம லோக மென்னும் பர மேசுரனுடைய வுலகத்தில் விளையாடுகின்றவன் என்பதுமாம்.

“ நஸு ஸிராய ஸிரய நுநெ ”

“ வல்லவனும், வலிமிகுந்த தனுவையுடையவனுமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் ” என்பது,

பகைவரை யடக்கும் முறையில் உறுதியுடையவனும், வலிமிகுந்த ஆயுதத்தை யுடையவனும் என்பது பொருள். பயமிலாதோன் என்பர் சிலர், அஃது இங்கு இயைபிலாததென்றுணரற்பாலது.

உண்மையிலோ, 'ஸ்திரம்' என்பதற்கு அசலம் என்பது பொருளாம். அதாவது கைலையங்கிரியின்கண் வாழ்கின்றவனும், மா மேருவை வில்லாகக் கொண்டவனுமாகிய பரமேசுவரன் என்பது கருத்தாம். இதனால், இராவணன் கைலையங்கிரியை யெடுத்து அழிந்தானென்பதையும், திரிபுரர்கள் ஆணவத்தா. லழிந்தார்களென்பதையும் ஈண்டு ஊகித்துக்கொள்க.

உயிர்களின் காலடியிலிருக்கின்றவனும், உயிர்க் கூட்டத்தில் இருக்கின்ற வனுமாகிய பரமேசுவரனுக்கு வணக்கம், என்பது,

ஈண்டுக் காலடியில் என்பதால் யாண்டு நிறைந்திருக்கின்றவன் என்பதும், உயிர்களனைத்தையுஞ் செலுத்துகின்றவன் என்பதும் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க.

மற்றும், 'பதம்' என்பதற்கு, அதிகாரம், பாதக்குறி, இடம், பாதுகாப்பு, என்பவைகள் பொருள் என்று அமரகோசமும் கூறுகின்றது என்பதும், இதுவே பாடியத்திற் கூறியுள்ள பொருள் என்பதும் ஈண்டு உணரற்பாலது.

அல்லது, 'பதம்' என்பது சொல்லாமாதலின், எல்லாச் சொற்கும் பொருளாயிருக்கின்றவன் பரமேசுவரன் எனினுமமையும்,

முக்கண்ணனுக்கு வணக்கம் என்பது,

ஈண்டு, அம்பகம்=கண், என்று கூறுகின்றது ஹலாயுதம் என்னும் வடமொழிக் கோசம், ஆதலின், சோமன், சூரியன், அக்கினி என்னும் மூன்று கண்களை யுடையவன் பரமேசுவரனே என்பதாம்.

இதுபற்றியே மாபாரதமும்,

“ ழிவஸகர ஸஸாங்கவஹி நெதுடி ”

“ சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூன்று கண்களையுடையவன் ” எனக் கூறுகின்றது.

இதுபற்றியன்றோ, ஒருகால் அம்பிகை பரமேசுவரனது கண்களைத் திருக்கரத்தால் முடிக்கொள்ள, மூன்றுலகங்களும் மறைபட்டன என்பதும் ஒரு உண்மைச் சரிதமாயிற்றென்க.

அல்லது, அம்ப=என்பது வேதமாம். ஆதலின், வேதங் கூறிய அகார, உகார, மகாரங்களாற் கூறப்பட்டவன். அல்லது மூன்று வேதங்களாற் கூறப்பட்டவன் என்பதும் அமையுமென்றுணர்க.

அல்லது, பூ, புவ: சுவ:, (மண், நீர், வான்) என்னும் மூன்றாலும் ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்பது மொன்று.

அற்றுகலின்னேறே, துரோண பருவமும்,

“ ஐயுளராவ: வரூயிவீ வெவ துயுஷகஸு ததஸூரதடி ”

“வான், நீர், மண் என்பவைகளைக்கொண்டு ஆராதிக்கப்படுந் தன்மையால் திரியம்பகன் எனப் பெறுகின்றான் ” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், ஈண்டு, திரியம்பகன் என்பதால், பரமேசுரனிடத்திலிருந்துண்டாகிய மும்மூர்த்திகளின் மந்திரத்தை யுட்கொண்ட திரியம்பக மந்திரமென்னும், அபமிருத்து நீங்குதற்குக் காரணமாகிய மந்திரசெப ஆராதனையும், சாதூர்மாகிய ஆராதனை முதலியவைகளும் குறிப்பிக்கப்பட்டன என்பதாம்.

இது கொண்டே, அநுசாசன பருவமும்,

“ சுஸூஜகூகிணாடிமாசு ஸு ஹாணம் வாஉதொ ஹரிடி |

வரூஷ ஷெஸாநூஹஸாநடி ”

“ பரமேசுரன், இடக்கரத்திலிருந்து பிரமணையும், வலக்கரத்திலிருந்து விஷ்ணுவையும், பின்புறத்திலிருந்து மகேசுரனையும் படைத்தனன் ” என்று கூறுகின்றது.

தெளிந்த கங்கையைத் தரித்தவனுக்கு வணக்கம் என்பது.

ஈண்டு, (கபர்த்தி) அதாவது க=நீர், பர்=பெருக்கு, நீர்ப்பெருக்கைத் தரித்தவன் எனவே கங்கையின் பெருக்கைத் தாங்கியருளினவன் பரமேசுரன் என்று, அட்டோத்தர சதநாம உரையிற் கூறியுள்ளதும் கவனிக்கற்பாலதாம்.

இதுபற்றியே, இராமாயணமும்,

“ வவாத ஜாஹவீ வுணூர வுணூர ருஉஷூ உஹூநி ”

“ புண்ணிய கங்காதேவியானவள் புண்ணியவடிவ உருத்திர பரமேசுரனுடைய சிரசின்கண் விழுந்தனள் ” என்று கூறுகின்றது.

அல்லது, கங்கையைத் தாங்கிய சடாமுடியினன் என்பதுமாம்.

அல்லது, ஏனைய தேவர்களால் தாங்க முடியாத கங்கையின் வேகத்தை தனது சடையின் கண்ணே மிக எளிதாய்த் தாங்கிக் கொண்டவன், அதாவது பெரும் பிரவாஹத்தை ஒரு துளியெனக் கொண்டருளியவன் என்பதுமாம்.

அது பற்றியே, பாரதமும்,

“ந ஸகஜ்ஜிஷு யொகெஷு கஸிஜாரயிதா நஃவ ।

சுநயத்ர விஸயபெருஷாநீயுகணாநஹஸுராஃ”

“வேந்த ! தேவர்களுட் சிறந்த நீலகண்டனாகிய மகேசுரனைத் தவிர்த்து முன்றுலகத்துள்ளும் ஏனைய தேவர்களால் தாங்கமுடியாது என்று தங்கா தேவி கூறுகின்றாள்” என்று கூறுகின்றது.

நண்டு, பரமேசுரனுடைய சிரசிற்படுதலானே கங்கை மிகப் புதிதமாயிற்றென்றும், அத்தகைய கங்கைநீர் உலகைப் புதிதப்படுத்துவதென்பதும் கொள்ளக்கிடந்த பொருளாம்.

இப்பொருளையே கூர்ம புராணமும்,

“ஊவஹியெ சுயியமெ ஷொஷாணாஃ ஊக ஸொயநடி”

“இத்தகைய கலியுகத்தில் தோஷங்களை ஒருதலையாப் போக்குவது” என்றற் றொடக்கத்துச் சுலோகங்களாற் கூறுகின்றது.

இதனாலன்றோ, சிவ தருமநாலும்,

“சுவனிக்ரு: வனிக்ருவா ஸவஜாவஸூர் மதொவி வா।

யஷ்ரெஷ்வ ஜீஸாநஃ ஸ ஸாஹஜாஹ்யாஸூர்:”

“எந்த அவத்தையுட னிருந்தேனும், புதிதனா யிருந்தேனும், புதிதமற்றவனா யிருந்தேனும் எவன் பரமேசுர தேவனை நினைக்கின்றானோ, அவன் உள்ளும் புறம்பும் புதிதனாகின்றான்” என்று கூறுகின்றது.

“பரசிவனை வழிபடுவோர்க்கும் பரமேசுரனால் அநுக்கிரகிக்கப் பெறுவோர்க்கும் வணக்கம்” என்பது.

இஃது உருத்திர கணங்களைப் பற்றியதாம். பிரமத கணங்கள் எவ்வாறு வழிபடுகின்றார்களோ, அவ்வாறே பரமேசுரனும் அவர்களை பற்றிக் கொண்டருளவின் என்க.

மிக வலியை யுடையவர்கட்கும், கொடிய பிராணிகளைக் கொல்லுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம்” என்பது.

இதுவும் உருத்திர கணங்களைப்பற்றியதாம். இதையே புலாலருந்துவோர்களுக்கும் வணக்கம் என்பர் சிலர்.

தன்னை மறைத்துக் கொள்கின்றவனுக்கும், தன்னை வெளிப்படுத்தி யருள்கின்றவனுக்கும் வணக்கம் என்பது.

தனது மாயா சத்தியால் தனது சொரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு திரோபவமாகிய தொழிலைச் செய்கின்றவனும், தனது சிற்சத்தியால் தனது சொரூபத்தை ஆன்மாக்கட்குத் தரிசிப்பித்து அநுக்கிரகஞ் செய்தருள்கின்றவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் என்பது பொருள்.

இது நேரே பகவான் உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கங் கூறி முடிக்கின்றதாம்,

அற்றுகலினன்றே அதர்வண சுருதியும்,

“யஜெ வெஷ வுணு தெ தெந றுஹ்யஜெஷெஷ

சூதா விவுணு தெ”

“எவன் இப் பரமேசுரனையே பக்தி செய்கின்றானோ, அவனுக்குப் பரமேசுரன் தனது சொரூபத்தை உள்ளவாறு தரிசிப்பிக்கின்றான்” என்று கூறுகின்றது.

சாமவேத உருத்திரீய சங்கிதை விருத்தியுரை

முற்றும்.

சாமவேத உருத்திர சங்கிதை

முற்றிற்று.

சுப்ரமணியோம் !

சுப்ரமணியோம் !!

சுப்ரமணியோம் !!